

ΚΙΟΝΟΚΡΑΝΑ ΤΗΣ ΣΥΛΛΟΓΗΣ ΤΗΣ ΡΟΤΟΝΤΑΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΜΕΡΟΣ Α'. ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΑ ΚΙΟΝΟΚΡΑΝΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΛΛΑΓΕΣ*

Στὸν ὑπαίθριο χῶρο γύρω ἀπὸ τὴ Ροτόντα ("Ἅγιος Γεώργιος) ἔχει συγκεντρωθεῖ κατὰ καιροὺς ἓνα πλῆθος γλυπτῶν, μὲ τὸ ὁποῖο ἔχει ἀπαρτισθεῖ μία πολὺ πλούσια καὶ ἐνδιαφέρουσα Συλλογή.

Ἐκ τῶν σημαντικότερα σύνολα εἶναι ἡ συλλογὴ τῶν κιονοκράνων, ἡ ὁποία περιέχει ἀντιπροσωπευτικὰ δείγματα ἀπὸ ὅλα τὰ εἶδη τῶν κιονοκράνων καὶ ἀπὸ διάφορες ἐποχές. Μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ ἔχουν ἀναφερθεῖ ἢ δημοσιευθεῖ ἀπὸ τὸν R. Kautzsch¹, ἄλλα ἀπὸ τὴν R. Farioli στὴ μελέτη τῆς γιὰ τὰ παλαιοχριστιανικὰ κιονόκρανα τῆς Θεσσαλονίκης² καὶ ἄλλα σὲ μεμωμένες δημοσιεύσεις. Ὅπως δὲ ὅμως στὸ μεγαλύτερο μέρος ἡ συλλογὴ εἶναι ἀδημοσίευτη.

Στὸν κατάλογο, ποὺ δημοσιεύουμε, γίνεται προσπάθεια νὰ παρουσιαστοῦν ὅλα τὰ κιονόκρανα τῆς Συλλογῆς. Ἐξαιρέθηκαν μόνο ὀρισμένα ἀποτμήματα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶχαν νὰ προσθέσουν τίποτε τὸ ἰδιαίτερο στὴν ἔρευνα ἢ δὲν μπορούσαν νὰ μελετηθοῦν ἐξαιτίας τῆς κακῆς καταστάσεώς τους.

Ἡ μελέτη αὐτὴ ἔχει ὡς στόχο νὰ δώσει τὸ ὕλικὸ στὸ σύνολό του. Δυστυχῶς δὲν στάθηκε δυνατὸ νὰ ἀποδοθοῦν τὰ κιονόκρανα σὲ γνωστὰ κτήρια τῆς Θεσσαλονίκης, διότι τὸ ὕλικό, μεταφερόμενο ἀπὸ ἀνασκαφῆς ἢ μνημεῖα τῆς Θεσσαλονίκης, ἤδη ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς τουρκοκρατίας, δὲν εἶχε ἐνδείξεις προελεύσεως. Πιστεύουμε ὅμως ὅτι, παρ' ὅλα αὐτὰ, ἡ δημοσίευσή του θὰ δώσει στοιχεῖα στὴ μελλοντικὴ ἔρευνα τῆς γλυπτικῆς καὶ στὴ μελέτη τῶν μνημείων τῆς Θεσσαλονίκης.

Τὰ κιονόκρανα χωρίσθηκαν σὲ τρεῖς μεγάλες ἐνότητες, ποὺ θὰ δημο-

* Ἡ δημοσίευση αὐτὴ εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς προσπάθειας ποὺ ἄρχισε τὸ 1975 ἡ Ἐφορεία Βυζαντινῶν Ἀρχαιοτήτων Θεσσαλονίκης νὰ καταγράψει τὸ ὕλικὸ ποὺ εἶχε συγκεντρωθεῖ στὴ Ροτόντα. Εὐχαριστοῦμε τὸν τότε Ἐφορο τῶν Βυζαντινῶν Ἀρχαιοτήτων Θεσσαλονίκης κ. Π. Λαζαρίδη γιὰ τὴν ἄδεια δημοσίευσής τοῦ ὕλικου.

1. R. K a u t z s c h, Kapitellstudien (Beiträge zu einer Geschichte des spätantiken Kapitells im Osten vom vierten bis ins siebente Jahrhundert), Berlin-Leipzig 1936. Στὸ ἐξῆς K a u t z s c h, Kapitellstudien.

2. R. O l i v i e r i - F a r i o l i, I capitelli paleocristiani e paleobizantini die Salonicco, Corso di cultura sull' arte Ravennate e bizantina, XI, 1964, σ. 133-177. Στὸ ἐξῆς F a r i o l i, Capitelli.

σιευθοῦν χωριστά. Ὡς πρώτη ἐνότητα παρουσιάζουμε τὰ κορινθιακὰ κιονόκρανα καὶ τὶς παραλλαγές τους.

Πρὶν ἀπὸ τὸν κατάλογο ὑπάρχει ἓνα εἰσαγωγικὸ κείμενο, ὅπου τὰ κιονόκρανα κατατάσσονται σὲ ομάδες καὶ συζητοῦνται τὰ προβλήματα ποὺ παρουσιάζουν. Γίνεται ἐπίσης προσπάθεια γιὰ χρονολόγησή τους μὲ βάση τὴν ἐξέλιξη τῆς δομῆς τοῦ κιονοκράνου, τὴν τεχνικὴ στὴν ἐπεξεργασία τοῦ μαρμάρου καὶ τὴ σύγκριση μὲ κιονόκρανα τῶν ὁποίων ἡ χρονολόγηση εἶναι γενικὰ παραδεκτὴ. Τὰ παραδείγματα αὐτὰ ἀναζητήθηκαν, ὅσο ἦταν δυνατό, ἀνάμεσα στὰ κιονόκρανα τῶν μνημείων τῆς Θεσσαλονίκης καὶ τοῦ εὐρύτερου χώρου της.

Μετὰ τὸ εἰσαγωγικὸ κείμενο ἀκολουθεῖ ὁ κατάλογος, ὁ ὁποῖος περιέχει συνοπτικὴ περιγραφή κάθε κιονοκράνου, ἀναγραφή τῆς δημοσίευσής του, ὅταν ὑπάρχει, καὶ χρονολόγησή του.

Τὸ πιὸ παλιὸ κιονόκρανο κορινθιακοῦ τύπου, ποὺ ὑπάρχει στὴ Συλλογὴ τῆς Ροτόντας, νομίζουμε πὼς εἶναι τὸ κιονόκρανο ΑΓ 2 (ἄρ. κατ. 1, πίν. 1α). Δύο ζῶνες ἀπὸ ὄχτῶ φύλλα μαλακῆς ἄκανθας, μὲ λυγισμένους μπροστὰ τοὺς κεντρικοὺς λοβούς τους, περιβάλλουν τὸν ἄβακα. Τὰ φύλλα τῆς δευτέρας ζώνης ξεκινοῦν ἀπὸ τὰ μεσοδιαστήματα τῶν φύλλων τῆς πρώτης ζώνης. Ἀκολουθεῖ μιὰ τρίτη ζώνη μὲ ὄχτῶ φυλλοφόρους κάλυκες, ποὺ ξεκινοῦν ἐπίσης ἀπὸ τὰ μεσοδιαστήματα τῶν φύλλων τῆς δευτέρας ζώνης. Ἀπὸ κάθε κάλυκα βλαστάνει μιὰ ἔλικα ποὺ ἐλίσσεται κάτω ἀπὸ τὴ γειτονικὴ γωνία τοῦ ἄβακα. Ἐνας μίσχος ξεκινᾷ ἀπὸ τὸ μεσαῖο φύλλο τῆς δευτέρας ζώνης καὶ ἀπολήγει σὲ δύο μικρὰ φύλλα, ποὺ ἀνοίγουν κυματιστὰ σὲ ἀντίθετη κατεύθυνση καὶ γεμίζουν τὸ χῶρο κάτω ἀπὸ τὸ χεῖλος τοῦ καλάθου, ὁ ὁποῖος διακρίνεται καθαρὰ κάτω ἀπὸ τὸν ἄβακα. Τὰ φύλλα ἀποδίδονται νατουραλιστικά. Οἱ λοβοὶ τους δὲν ἐνώνονται, ἀλλὰ ἀφήνουν νὰ διακρίνονται ἀνάμεσά τους τὰ νεῦρα τῶν φύλλων τῆς ἐπομένης σειρᾶς. Ὁ ἄβακας τοῦ κιονοκράνου ἔχει ἔντονα κοῖλες πλευρὲς καὶ κρατεῖ τὰ στοιχεῖα τοῦ παραδοσιακοῦ κορινθιακοῦ κιονοκράνου, δηλ. τὴν κοίλη ταινία καὶ τὸ κυμάτιο.

Τὰ ἴδια στοιχεῖα στὴ δομὴ τοῦ κιονοκράνου καὶ στὴ διαμόρφωση τῶν φύλλων ἔχουν τρία ἄλλα κιονόκρανα τῆς συλλογῆς (ΑΓ 19, ΑΓ 16, ΑΓ 17, ἄρ. κατ. 2, 3, 4, πίν. 1β, 2α,β), τὰ ὁποῖα μπορούμε νὰ ἐντάξουμε στὴν ἴδια ομάδα μὲ τὸ κιονόκρανο ΑΓ 2. Κοινὸ χαρακτηριστικὸ τους εἶναι ἡ ὑπαρξὴ τῶν δύο μικρῶν φύλλων κάτω ἀπὸ τὸ χεῖλος τοῦ καλάθου. Τὰ φύλλα ὁμως στὰ κιονόκρανα αὐτὰ δὲν εἶναι ἡ ἀπόληξη ἑνὸς μίσχου, ποὺ ξεκινᾷ ἀπὸ τὸ μεσαῖο φύλλο τῆς δευτέρας ζώνης, ἀλλὰ ἡ ἀπόληξη τῶν βλαστῶν τῶν φυλλοφόρων καλύκων. Ἀπὸ τοὺς κάλυκες δηλαδὴ κάθε πλευρᾶς ξεκινοῦν δύο βλαστοί, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὁ ἓνας ἐλίσσεται κάτω ἀπὸ τὸν ἄβακα, ἐνῶ ὁ ἄλλος κατευθύνεται πρὸς τὴ μέση κάθε πλευρᾶς καὶ ἀπολήγει σ' ἓνα φύλλο.

Ἔτσι τὰ φύλλα συναντῶνται στὴ μέση «ἀντωπᾶ» καὶ ὄχι «ἀντίνωτα», ὅπως στὴν περίπτωση τοῦ κιονοκράνου ΑΓ 2.

Τὰ τρία τελευταῖα κιονόκρανα παρουσιάζουν κάποια διαφορὰ στὴν ἀπόδοση τῶν φύλλων τῆς δεύτερης ζώνης. Οἱ πλάγιοι λοβοὶ τῶν φύλλων δὲν ἔχουν γλωσσίδες καὶ ἐνώνονται μὲ τοὺς ἀντίστοιχους λοβοὺς τῶν γειτονικῶν φύλλων. Πίσω ἀπὸ κάθε φύλλο σχηματίζεται ἓνα φόντο μὲ τὴ μορφὴ σχηματοποιημένου ριπιδίου. Τὸ στοιχεῖο ὁμως αὐτὸ δὲν εἶναι ἔντονο, ὥστε νὰ διαφοροποιεῖ σημαντικὰ τὴ μορφὴ τῶν κιονοκράνων αὐτῶν ἀπὸ τὸ κιονόκρανο ΑΓ 2.

Στὸ κιονόκρανο ΑΓ 17 (πίν. 2α) ὑπάρχει ἓνα πρόσθετο στοιχεῖο. Ἀπὸ τοὺς κάλυκες βλαστάνει ἓνα ἀκόμη φύλλο ποὺ κατευθύνεται στὸ κέντρο τοῦ καλάθου καί, ἀκολουθώντας τὴν καμπύλη τοῦ μικροῦ φύλλου, δίνει μαζί μὲ τὴν ἀντίστοιχη διαμόρφωση τοῦ ἀπέναντι φύλλου μιὰ ρυθμικὴ ἐπανάληψη τῆς κυματιστῆς γραμμῆς τῶν μικρῶν φύλλων. Τὸ στοιχεῖο αὐτὸ δὲν διαφοροποιεῖ αἰσθητὰ τὴ μορφὴ τοῦ κιονοκράνου αὐτοῦ σὲ σχέση μὲ τὰ ἄλλα.

Ἡ διατήρηση τῶν στοιχείων τοῦ ἄβακα, ἡ νατουραλιστικὴ ἀπόδοση τῶν φύλλων, τὰ ὁποῖα αἰσθητικὰ δὲν ἔχουν γίνει ἀκόμα φέροντα στοιχεῖα, εἶναι ἐνδεικτικὰ γιὰ μιὰ πρῶτη χρονολόγηση. Τὰ κιονόκρανα ποὺ ἐξετάσαμε παρουσιάζουν μεγάλες ὁμοιότητες στὴ δομὴ καὶ στὴ διαμόρφωση τῶν φύλλων μὲ δύο κιονόκρανα τοῦ νοτίου περυγίου τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, τὰ ὁποῖα οἱ Γ. καὶ Μ. Σωτηρίου θεωροῦν προχριστιανικὰ καὶ τὰ χρονολογοῦν στὸν 3ο αἰ.¹, ἐνῶ ὁ R. Kautzsch τὰ χρονολογεῖ στὸ πρῶτο μισὸ τοῦ 4ου αἰ.². Ἐπίσης ἔχουν μεγάλη ὁμοιότητα μὲ ἓνα κιονόκρανο ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο τοῦ Marusinae γιὰ τὸ ὁποῖο ὁ R. Kautzsch πιστεύει πὼς πρέπει νὰ χρονολογηθεῖ στὸ πρῶτο μισὸ τοῦ 4ου αἰ.³. Τὰ ἴδια κοινὰ χαρακτηριστικὰ παρουσιάζει ἓνα κιονόκρανο στὸν κυρίως ναὸ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων⁴, ποὺ ὁμως δὲν βοηθᾷ στὴ χρονολόγηση, μιὰ καὶ βρίσκεται ἐκεῖ σὲ δεύτερη χρῆση. Τὰ κιονόκρανα τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τὸ κιονόκρανο ἀπὸ τὸ Marusinae παρουσιάζουν τὰ μικρὰ φύλλα ὡς ἀπόληξη ἐνὸς μίσχου, ποὺ ξεκινᾷ ἀπὸ τὸ κεντρικὸ φύλλο τῆς δεύτερης ζώνης καὶ καταλήγει στὴ μέση κάθε πλευρᾶς τοῦ ἄβακα. Ἐνα κιονόκρανο ἀπὸ τὴ Ρώμη⁵,

1. Γ. καὶ Μ. Σωτηρίου, Ἡ βασιλικὴ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Θεσσαλονίκης, Ἀθῆναι 1952, σ. 170.

2. K a u t z s c h, Kapitellstudien, σ. 65.

3. K a u t z s c h, Kapitellstudien, σ. 7-8, πίν. 1, 6.

4. Ν. Νικονάου, Οἱ Ἁγιοὶ Ἀπόστολοι Θεσσαλονίκης, Θεσσαλονίκη 1972, πίν. 8.

5. K a u t z s c h, Kapitellstudien, σ. 237, πίν. 51f.

ένα άλλο από Ἀκηλύια¹ και ένα τρίτο από τή βασιλική τοῦ S. Vincenzo στο Prato², χρονολογημένα στο τέλος τοῦ 3ου και στις ἀρχές τοῦ 4ου αἰ., πρέπει νά εἶναι, ἐξαιτίας κυρίως τῆς διαμόρφωσης τῶν φύλλων, λίγο πρωϊότερα ἀπό τὰ κιονόκρανα τῆς Ροτόντας. Δύο κιονόκρανα στήν πρόσοψη τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων ἔχουν ιδιαίτερα ὑψηλή τήν τρίτη ζώνη μέ τὰ χαρακτηριστικά μικρά φύλλα, ἀλλά ἔχουν μόνο μιὰ σειρά φύλλων πού οἱ λοβοί τους ἐφάπτονται³. Πρέπει νά εἶναι μιὰ ἀπλοποίηση τοῦ τύπου. Γενικά ὁ τύπος αὐτός τῶν κιονοκράνων εἶναι πολὺ κοινός και χρονολογεῖται στο πρῶτο μισό τοῦ 4ου αἰ.

Τὰ κιονόκρανα λοιπὸν τῆς Ροτόντας πρέπει νά τοποθετηθοῦν σ' αὐτὴ τήν περίοδο. Μὲ κάποια ἐπιφύλαξη θὰ προσθέταμε πὼς ἀπό τὰ τέσσερα κιονόκρανα θεωροῦμε παλιότερο τὸ ΑΓ 2 τοποθετώντας το στα πρῶτα χρόνια τοῦ 4ου αἰ. Τὴν ἴδια χρονολόγηση προτείνει και ἡ R. Farioli πού δημοσιεύει τὸ κιονόκρανο⁴.

Ἀπὸ τὰ κιονόκρανα τῆς ὁμάδας αὐτῆς τὰ ΑΓ 19 και ΑΓ 16 ἔχουν περίπου τις ἴδιες διαστάσεις και εἶναι κατασκευασμένα ἀπό τὸ ἴδιο μάρμαρο. Γι' αὐτὸ ὑποθέτουμε πὼς πρέπει νά προέρχονται ἀπό τὸ ἴδιο κτήριο.

Σὲ μιὰ ἄλλη ὁμάδα κατατάσσονται τὰ κιονόκρανα ΑΓ 28, ΑΓ 27, ΑΓ 18, ΑΓ 47 και ΑΓ 26 (ἀρ. κατ. 5, 6, 7, 8, 9, πίν. 3-4), πού διαμορφώνουν ἕνα χαρακτηριστικὸ σχῆμα μέ τις ἑλικες στήν τελευταία ζώνη. Ἡ ἀκραία ἑλικά εἶναι πιὸ μεγάλη και ἐλίσσεται κάτω ἀπό τὴ γωνία τοῦ ἄβυσου ἢ ἐσωτερικὴ εἶναι μικρότερη και στρέφεται πρὸς τὴ μέση τῆς πλευρᾶς, σὲ «ἀντωπὴ» διάταξη μέ τὴν ἀντίστοιχη ἑλικά τοῦ ἄλλου κάλυκα. Τὴν κίνηση τῶν ἐλικῶν ἀκολουθοῦν δύο μικρά φύλλα πού βγαίνουν ἀπό τοὺς κάλυκες και σχηματίζουν δύο τοξύλια κάτω ἀπὸ αὐτές, διαμορφώνοντας ἕνα διακοσμητικὸ σχῆμα στή μέση κάθε πλευρᾶς.

Τὰ κιονόκρανα ΑΓ 28, ΑΓ 27 και ΑΓ 18 (πίν. 3) διατηροῦν τὴν καθιερωμένη δομὴ τοῦ κορινθιακοῦ κιονοκράνου μέ τις δύο σειρές τῶν ὀχτῶ φύλλων και τὴν τρίτη μέ τοὺς φυλλοφόρους κάλυκες. Τὰ φύλλα τῆς δεύτερης ζώνης ἀναδύονται ἀπὸ τὰ μεσοδιαστήματα τῶν φύλλων τῆς πρώτης ζώνης, πού δὲν ἐφάπτονται μεταξύ τους. Τὰ φύλλα τῆς δεύτερης ζώνης ἔχουν ἐνωμένους τοὺς πλαίνοὺς λοβοὺς τους και δὲν ἔχουν γλωσσίδες. Ἔτσι σχηματίζεται ἕνα ριπιδόμορφο φόντο γιὰ τὰ φύλλα τῆς πρώτης ζώνης, ὅπως και στα κιονόκρανα τῆς προηγούμενης ὁμάδας. Τὸ στοιχεῖο αὐτὸ ἐμφανίζεται

1. V. S c r i n a r i, *I capitelli romani di Aquileia*, Padova 1952, σ. 37-38, πίν. 35.

2. G. G. B e l l o n i, *I capitelli romani di Milano* (Museo archeologico e citta), Padova 1958, σ. 44-45, πίν. 33.

3. K a u t z s c h, *Kapitellstudien*, σ. 122.

4. F a r i o l i, *Capitelli*, σ. 136.

πιό καθαρά στο κιονόκρανο ΑΓ 27 (πίν. 3β). Ἐκτός ἀπὸ τὰ κιονόκρανα τῆς ὁμάδας αὐτῆς φαίνεται νὰ προηγῆται χρονικὰ τὸ κιονόκρανο ΑΓ 28 (πίν. 3α), διότι παρουσιάζει καλὰ διαμορφωμένη τὴν ταινία καὶ τὸ κυμάτιο τοῦ ἄβακα. Οἱ ἐσωτερικὲς ἑλικές του στρέφονται ζωηρὰ στὴ μέση κάθε πλευρᾶς καὶ ἀνάμεσά τους διέρχεται ὁ μίσχος γιὰ τὸ ἄνθος τοῦ ἄβακα. Στὰ δύο ἄλλα κιονόκρανα (ΑΓ 27 καὶ ΑΓ 18, πίν. 3β, γ) οἱ ἑλικες εἶναι πιὸ σχηματοποιημένες καὶ ὁ μίσχος τοῦ ἄνθους ἔχει χαθεῖ.

Ἡ ὁμάδα αὐτὴ τῶν κιονοκράνων παρουσιάζει πολλὰ ὁμοιότητες μὲ ἓνα κιονόκρανο ἀπὸ τὰ Σάλωνα ποῦ ὁ R. Kautzsch χρονολογεῖ περίπου στὰ μέσα τοῦ 4ου αἰ.¹, ἓνα ἄλλο ἀπὸ τὸ Μουσεῖο τῆς Ἀλεξάνδρειας, ἴσως τῆς ἴδιας ἐποχῆς², καὶ δύο κιονόκρανα ἀπὸ τὴ Ρώμη, τὰ ὁποῖα ὁ R. Kautzsch χρονολογεῖ στὸ δεύτερο τέταρτο τοῦ 4ου αἰ.³. Ὅμοια περίπου εἶναι ἐπίσης δύο κιονόκρανα ἀπὸ τὸ Μιλάνο χρονολογημένα ἀπὸ τὸν G. Belloni στὸν 4ο αἰ.⁴. Ἐνα ἄλλο κιονόκρανο ἀπὸ τὴν Ἀκηνυῖα, τὸ ὁποῖο ὁ V. Scrinari χρονολογεῖ στὶς ἀρχὲς τοῦ 4ου αἰ.⁵ παρουσιάζει ἐπίσης ὁμοιότητες. Οἱ συγκρίσεις ὀδηγοῦν λοιπὸν σὲ χρονολόγηση τῆς ὁμάδας στὰ μέσα τοῦ τέταρτου αἰῶνα.

Τὰ δύο ἄλλα κιονόκρανα τῆς ὁμάδας αὐτῆς (ΑΓ 47 καὶ ΑΓ 26, πίν. 4α,β) διαφοροποιοῦνται ἀπὸ τὰ προηγούμενα, διότι σ' αὐτὰ οἱ δύο ζῶνες τῶν φύλλων τῆς ἄκανθας στὸν κάλαθο ἀντικαθίστανται μὲ μιὰ ζώνη. Ἐκτός ἀπὸ τὰ μεσοδιαστήματα τῶν φύλλων αὐτῶν ξεκινοῦν οἱ φυλλοφόροι κάλυκες. Τὰ φύλλα εἶναι κάπως πιὸ μεγάλα καὶ τὰ νεῦρα τους εἶναι βαθιὰ καὶ καλὰ διαμορφωμένα. Οἱ γλωσσιδές τους ἐνώνονται καὶ τὰ κενὰ ποῦ σχηματίζονται μεταξὺ τους χαράσσονται βαθιὰ θυμίζοντας τοὺς χαρακτηριστικοὺς κολπίσκους καὶ ὀφθαλμοὺς τῶν κιονοκράνων τοῦ 5ου αἰ. Στὸ κιονόκρανο ΑΓ 47 (πίν. 4β), ὅπου διατηρεῖται καλὰ τὸ πάνω μέρος, φαίνεται ὅτι ὁ ἄβακας ἔχει κοίλες τὶς πλευρές. Τὰ δύο μέρη του εἶναι σχεδὸν ἰσοπλατῆ καὶ δὲν ἔχουν πιά τὴ μορφή τοῦ κυματίου καὶ τῆς κοίλης ταινίας. Ἡ χρονολόγηση τῶν δύο αὐτῶν κιονοκράνων πρὸς τὸ τέλος τοῦ 4ου αἰ. μᾶς φαίνεται πολὺ πιθανή.

Τὸ κιονόκρανο ΑΓ 44 παρουσιάζει ἀλλαγὴν στὴ δομὴ του σὲ σχέση μὲ τὶς προηγούμενες ὁμάδες. Οἱ ἑλικες ἐξαφανίζονται καὶ ἀναπτύσσονται τὰ φύλλα τῶν καλύκων, τὰ ὁποῖα βγαίνουν πλούσια καὶ ἀπλώνονται συμμετρικὰ στὸ πάνω τμήμα τοῦ κιονοκράνου (ἀρ. κατ. 10, πίν. 5α,β). Τὰ φύλλα, ἂν καὶ δίνουν νατουραλιστικὴ ἐντύπωση, εἶναι ἀρκετὰ στυλιζαρισμένα, διότι

1. K a u t z s c h, Kapitellstudien, σ. 7, πίν. 1, 4.

2. K a u t z s c h, Kapitellstudien, σ. 25, πίν. 5, 46.

3. K a u t z s c h, Kapitellstudien, σ. 237, πίν. 52k καὶ σ. 238, πίν. 52i.

4. B e l l o n i, ὁ.π., σ. 48-49, πίν. 40-41.

5. S c r i n a r i, ὁ.π., σ. 38, πίν. 36.

οί νευρώσεις αποδίδονται με ιδιαίτερα βαθιές αυλακώσεις. Οί λοβοί δὲν ἐνώνονται μεταξύ τους, γι' αὐτὸ καὶ τὰ φύλλα τῆς ἐπόμενης ζώνης διακρίνονται νὰ βλαστάνουν ἀνάμεσά τους. Ὁ ἄβακας δὲν ἔχει τὴ διαμόρφωση μὲ τὸ κυμάτιο καὶ τὴν κοίλη ταινία.

Ἐνάλογο ὡς πρὸς τὴ δομὴ, ἀλλὰ ὄχι καὶ τὸν τρόπο πού δουλεύονται τὰ φύλλα, εἶναι ἓνα κιονόκρανο ἀπὸ τὸ Μουσεῖο τῆς Κωνσταντινούπολης, τὸ ὁποῖο ὁ R. Kautzsch χρονολογεῖ στὸ πρῶτο μισὸ τοῦ 5ου αἰ.¹ Ἐνάλογο ὡς πρὸς τὴ διαμόρφωση τῶν φύλλων εἶναι ἓνα κιονόκρανο ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο τοῦ Magusinae πού δημοσιεύει ὁ R. Kautzsch καὶ τὸ χρονολογεῖ στὸν 4ο αἰ.² Μὲ βάση τὰ κιονόκρανα αὐτὰ μπορεῖ καὶ τὸ κιονόκρανο τῆς Συλλογῆς τῆς Ροτόντας νὰ χρονολογηθεῖ κατὰ προσέγγιση στὸ μεταίχμιο τοῦ 4ου πρὸς τὸν 5ο αἰ.

Ἐνα ὅμοιο, ἀδημοσίευτο κιονόκρανο σώζεται στὴ Συλλογὴ τῆς μονῆς Βλατάδων. Φαίνεται πὼς τὰ δύο αὐτὰ κιονόκρανα πρέπει νὰ προέρχονται ἀπὸ τὸ ἴδιο κτήριο.

Μιὰ ἄλλη ὁμάδα ἀποτελοῦν πέντε μεγάλα κιονόκρανα μὲ τοὺς ἀρ. ΑΓ 24, ΑΓ 23, ΑΓ 25, ΑΓ 894 καὶ ΑΓ 22 (ἀρ. κατ. 11, 12, 13, 14, 15, πίν. 6-7α). Χαρακτηριστικὸ τῶν κιονοκράνων αὐτῶν εἶναι ὅτι τὰ φύλλα τῆς ἄκανθας ἐπιμηκύνονται καὶ καλύπτουν, σὲ δύο σειρές, σχεδὸν ὀλόκληρη τὴν ἐπιφάνεια τοῦ καλάθου. Τὰ φύλλα ἔχουν χάσει πιά τὸ νατουραλιστικὸ χαρακτήρα τους καὶ αἰσθητικὰ ἔχουν γίνει φέροντα στοιχεῖα. Οἱ λοβοὶ τῶν φύλλων ἐνώνονται μεταξύ τους καὶ σχηματίζουν ὀφθαλμοὺς ἢ κοιλίους. Τὰ νεῦρα τους διαγράφονται ἀπαλά, ἐνῶ τὰ ἄκρα τους σπάζουν ὀριζόντια πρὸς τὰ ἔμπρὸς χωρὶς νὰ διαφοροποιῶνται σὲ γλωσσίδες. Τὸ μεσαῖο μάλιστα φύλλο τῆς πάνω σειρᾶς, καθὼς ἐνώνεται μὲ τὴν ἀπόληξη τοῦ καλάθου, δημιουργεῖ ἓνα ὀγκῶδες ριπιδόμορφο θέμα. Ἡ τρίτη ζώνη διατηρεῖ μόνο τὶς ἑλικες, πού ἔχουν περίπου ὀριζόντια κατεύθυνση καὶ εἶναι ἐνσωματωμένες στὸν ὄγκο τοῦ κιονοκράνου. Στηρίζονται μᾶλλον ἀπὸ τὰ γωνιαῖα φύλλα παρὰ στηρίζουν τὸν ἄβακα, ὁ ὁποῖος ἔχει χάσει τὴν παλιά του μορφή μὲ τὸ κυμάτιο καὶ τὴν κοίλη ταινία καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο ἀπλὲς ἐπίπεδες ταινίες. Τὸ ἄνθος, ἐνῶ στὸ ΑΓ 24 παρουσιάζει κάποια φυλλόμορφη διακόσμηση, στὰ ἄλλα δὲν εἶναι παρὰ μόνο ἓνα ἐξόγκωμα μὲ χιαστὸ κόσμημα. Ἡ ὅλη δομὴ τοῦ κιονοκράνου παρουσιάζεται ἀπλοποιημένη καὶ σχεδὸν γεωμετρικὴ. Τὸ κιονόκρανο γίνετα περισσότερο ἀρχιτεκτονικὸ μέλος, μὲ ἀπλά διακοσμητικὰ στοιχεῖα. Ὁ τύπος αὐτὸς τῶν κιονοκράνων συναντᾶται στὴν Κωνσταντινούπολη στὸ τελευταῖο τέταρτο τοῦ 5ου αἰ.³

1. K a u t z s c h, Kapitellstudien, σ. 53-54, πίν. 12, 168.

2. K a u t z s c h, Kapitellstudien, σ. 6 πίν. 1, 2.

3. K a u t z s c h, Kapitellstudien, σ. 56.

Τὰ κιονόκρανα τῆς Ροτόντας παρουσιάζουν πολλές ὁμοιότητες μὲ κιονόκρανα τῆς βασιλικῆς Α τῶν Φιλίππων¹, ὅπου παρατηρεῖται ἡ ἴδια διαμόρφωση τῶν φύλλων μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὶς καθαρὲς ἀπαλὲς νευρώσεις. Ἡ δομὴ ὅμως τῶν κιονοκράνων τῶν Φιλίππων δὲν εἶναι τόσο γεωμετρικὴ. Μερικὰ ἀπὸ τὰ κιονόκρανα τῶν Φιλίππων φέρουν στὴν πάνω ταινία τοῦ ἄβακα διάκοσμο μὲ λογχοειδῆ φύλλα, ἄλλα ὅμως ἔχουν, ὅπως καὶ αὐτὰ τῆς Ροτόντας, ἀκόσμητες καὶ ἐπίπεδες τὶς δύο ταινίες. Ἐπίσης οἱ ἑλικες δὲν εἶναι τόσο σχηματοποιημένες καὶ ἡ ἄκρη τοῦ μεσαίου φύλλου δὲν ἐνώνεται μὲ τὴν ἀπόληξη τοῦ καλάθου, ὥστε νὰ δημιουργεῖται τὸ ριπιδόμορφο θέμα.

Μὲ βάση τὰ στοιχεῖα ποὺ ἀναφέρθηκαν προτείνουμε μιὰ χρονολόγηση στὰ τελευταῖα χρόνια τοῦ 5ου ἢ καλύτερα στὶς ἀρχὲς τοῦ 6ου αἰ., γιατί, σὲ σχέση μὲ τὰ κιονόκρανα ποὺ ἀναφέραμε, τὰ κιονόκρανα τῆς Ροτόντας φαίνονται χρονικὰ περισσότερο προχωρημένα. Τὴν ἴδια χρονολόγηση δίνει γιὰ τὰ τρία ἀπὸ τὰ κιονόκρανα αὐτὰ (ΑΓ 23, ΑΓ 24, καὶ ΑΓ 25) καὶ ἡ R. Farioli².

Μιὰ ἄλλη ὁμάδα ἀποτελοῦν τὰ κιονόκρανα ΑΓ 46, ΑΓ 48, ΑΓ 110, ΑΓ 1 καὶ ΑΓ 3 (ἀρ. κατ. 16, 17, 18, 19, 20, πίν. 7β, γ, δ, 8α, β, γ), ὅπου ὁ ἀριθμὸς τῶν φύλλων κάθε στεφάνης περιορίζεται σὲ 4. Τὰ φύλλα πλαταίνουν καὶ ἀπλώνουν, γιὰ νὰ καλύψουν τὸν καλάθο. Ἡ τρίτη ζώνη εἶναι σχεδὸν ἀνύπαρκτη, οἱ ἑλικες δὲν ἔχουν καμιὰ ὑπόσταση· εἶναι δυὸ λεπτὲς ταινίες ποὺ ἐλίσσονται κάτω ἀπὸ τὶς γωνίες τοῦ ἄβακα, ὁ ὁποῖος στηρίζεται ἀπὸ τὰ φύλλα τῆς πάνω στεφάνης. Στὴ μέση κάθε πλευρᾶς οἱ ταινίες τῶν ἐλικῶν ἐνώνονται καὶ σχηματίζουν ἓνα σχῆμα V ἢ λύρας (Leierkapitelle). Ἐνα ἀνεστραμμένο φύλλο, ἓνα ἀνθέμιο ἢ ἓνα κλαδάκι καλύπτουν συνήθως τὴν ἐπιφάνεια ποὺ ὀρίζει τὸ σχῆμα V ἢ τὸ σχῆμα τῆς λύρας.

Ἡ διαμόρφωση αὐτῆ τῶν ἐλικῶν συναντᾶται στὸ δεύτερο μισὸ τοῦ 5ου αἰ.³ καὶ ὁ τύπος αὐτῶν τῶν κιονοκράνων χρονολογεῖται ἀπὸ τὸν R. Kautzsch στὸ διάστημα ἀνάμεσα στὸ 480-510⁴. Τὰ κιονόκρανα τῆς ὁμάδας αὐτῆς στὴ Συλλογὴ τῆς Ροτόντας πρέπει νὰ τοποθετηθοῦν σ' αὐτὰ τὰ χρονικὰ πλαίσια.

1. P. L e m e r l e, *Philippes et la Macédoine orientale à l'époque chrétienne et byzantine*, Paris 1945, σ. 405, πίν. XI καὶ XXVIII, 6. Τὴν ὑπαρξὴ κιονοκράνων αὐτῆς τῆς ὁμάδας στὴ Ροτόντα ἐπισημαίνει ὁ P. L e m e r l e, ὁ.π., σ. 406-407 μαζί μὲ τὴν πληροφορία ὅτι τὰ κιονόκρανα αὐτὰ προέρχονται ἀπὸ τὴν περιοχὴ τοῦ Βαρδαρίου. Πρόκειται πιθανότατα γιὰ τὰ κιονόκρανα ΑΓ 24, ΑΓ 23, ΑΓ 25 καὶ ΑΓ 22. Δεδομένου ὅτι καὶ τὸ κιονόκρανο ΑΓ 894 βρέθηκε στὴν ὁδὸ Πηνειοῦ, κοντὰ στὸ Βαρδάρι, εἶναι πιθανὸ ὅτι ὅλα τὰ κιονόκρανα τῆς ὁμάδας αὐτῆς προέρχονται ἀπὸ τὸ ἴδιο κτήριο.

2. F a r i o l i, *Capitelli*, σ. 138-139.

3. F a r i o l i, *Capitelli*, σ. 139, σημ. 17 καὶ 18.

4. K a u t z s c h, *Kapitellstudien*, σ. 73.

Τὸ κιονόκρανο ΑΓ 46 (πίν. 7β) εἶναι μᾶλλον τὸ πιὸ παλιὸ τῆς ομάδας. Ἡ διαμόρφωση τῶν νευρώσεων στὰ φύλλα εἶναι πιὸ μαλακὴ καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ καλοσχηματισμένοι. Ἡ δημιουργία τοῦ σχήματος V, ὄχι τόσο σχηματική, ἐμφανίζεται σὰν συμπτωματικὴ ἔνωση τῶν ταινιῶν τῶν ἐλίκων. Ἀκολουθεῖ τὸ ΑΓ 48 μὲ τὴν ἔντονη διαμόρφωση τοῦ V¹. Οἱ νευρώσεις εἶναι σκληρῆς καὶ οἱ ἀπολήξεις τῶν φύλλων, ποὺ στὴν ἔνωσή τους σχηματίζουν «ἀρνητικά» τοὺς ὀφθαλμούς, ἔχουν κοφτὰ κάθετα περιγράμματα. Τὴν ἐπιφάνεια τοῦ V γεμίζει ἓνα κλαδάκι. Τὸ κιονόκρανο ΑΓ 48 (πίν. 8α) μοιάζει πολὺ στὴ διαμόρφωση τῶν φύλλων μὲ τὸ ΑΓ 110² (πίν. 7γ, δ) ποὺ εἶναι ὅμως σπασμένο στὸ πάνω μέρος.

Στὸ κιονόκρανο ΑΓ 1 (πίν. 8β) τὰ φύλλα εἶναι πιὸ ἐπίπεδα καὶ τὰ περιγράμματά τους πιὸ σκληρὰ καὶ κάθετα³. Τὴν ἐπιφάνεια τοῦ σχήματος τῆς λύρας καλύπτει ἓνα ἀνεστραμμένο πεντάλοβο φύλλο ποὺ κρέμεται ἀπὸ τὸ ἄνθος τοῦ ἄβακα. Ὅμοιο σὲ διαστάσεις, διαμόρφωση καὶ εἶδος μαρμάρου μὲ τὸ κιονόκρανο ΑΓ 1 εἶναι τὸ κιονόκρανο ποὺ χρησιμεύει ὡς βῆσις γιὰ τὸν κίονα τοῦ δυτικοῦ προπύλου τῆς Ροτόντας, μὲ μόνη διαφορὰ τὸ φύλλο ποὺ ὑπάρχει μέσα στὸ σχῆμα τῆς λύρας⁴. Μιὰ καὶ τὸ πρόπυλο κτίστηκε στὰ χρόνια τῆς τουρκοκρατίας ἔχουμε μιὰ ἔνδειξη ὅτι τὸ κιονόκρανο ΑΓ 1 βρίσκεται στὸ χῶρο τῆς Ροτόντας ἀπὸ τότε, φερμένο μαζὶ μὲ τὸ ἄλλο τοῦ προπύλου ἀπὸ κάποιο ἐρειπωμένο μνημεῖο τῆς Θεσσαλονίκης.

Μιὰ ἀκόμα πιὸ σχηματοποιημένη μορφή τοῦ τύπου τῶν κιονοκράνων μὲ V δίνει τὸ κιονόκρανο ΑΓ 3 (πίν. 8γ). Εἶναι δυστυχῶς ἀρκετὰ καταστραμμένο γιὰ νὰ χρονολογηθεῖ μὲ ἀκρίβεια, ὅπωςδῆποτε ὅμως πρέπει νὰ τοποθετηθεῖ μέσα στὸν 6ο αἰ.

Στὰ κιονόκρανα κορινθιακοῦ τύπου τῆς Συλλογῆς τῆς Ροτόντας παρακολουθοῦμε ἐπίσης, ἐκτὸς ἀπὸ τίς ἀλλαγές στὴ δομὴ τοῦ κορινθιακοῦ κιονοκράνου, τὴν ἀλλαγὴ τῆς τεχνικῆς στὴν ἐπεξεργασία τοῦ μαρμάρου. Στὸν 5ο αἰ. κυριαρχεῖ καὶ ἐπιβάλλεται ἡ χρῆση τοῦ τρυπανιοῦ στὴν ἀπόδοση τῶν φύλλων. Οἱ ἀπολήξεις τους γίνονται πριονωτῆς καὶ σιγὰ σιγὰ ὄλα τὰ στοιχεῖα τοῦ φύλλου, νευρώσεις, δευτερεύοντες λοβοὶ κ.λ. ἀποδίδονται μὲ τὸ τρυπάνι ἔτσι, ὥστε ἡ ὄλη φυτικὴ διακόσμηση τοῦ καλάθου νὰ γίνεται μιὰ δαντελωτὴ ἐπένδυση, ὅπου κύριο ρόλο παίζει τὸ φῶς καὶ ἡ σκιά.

Τὸ κιονόκρανο ΑΓ 29 (ἀρ. κατ. 21, πίν. 8δ) διατηρεῖ μιὰ ἀπλοποιημένη δομὴ κορινθιακοῦ κιονοκράνου μὲ δύο σειρὲς ἀπὸ 8 φύλλα ἄκανθας ἢ καθεμιά⁵. Τὰ ἀνεξάρτητα μεταξύ τους στοιχεῖα τῆς τρίτης ζώνης εἶναι χον-

1. Τὸ κιονόκρανο ἀναφέρεται ἀπὸ τὴν F a r i o l i, Capitelli, σ. 140.

2. Γιὰ τὸ κιονόκρανο βλ. F a r i o l i, Capitelli, σ. 140.

3. Τὸ κιονόκρανο δημοσιεύει ὁ K a u t z s c h, Kapitellstudien, σ. 76, πίν. 16, 230.

4. Τὸ κιονόκρανο τοῦ προπύλου ἀναφέρει ἐπίσης ἡ F a r i o l i, Capitelli, σ. 140.

5. Γιὰ τὸ κιονόκρανο βλ. F a r i o l i, Capitelli, σ. 146.

δρικά διαμορφωμένα. Ἡ καταστροφή τοῦ κιονοκράνου κυρίως στὶς γωνίες δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ποῦμε μὲ σιγουριά, ἂν κάτω ἀπὸ τὸν ἄβακα ὑπῆρχαν ἔλικες. Ἄν ὑπῆρχαν, ὅπωςδήποτε πρέπει νὰ ἦταν μικρὲς καὶ ἀσθενικές. Τὰ φύλλα εἶναι δουλεμένα μὲ τὸ τρυπάνι. Οἱ ἀπολήξεις τους εἶναι τριγωνικές καὶ τὰ κεντρικὰ νεῦρα ἀποδίδονται μὲ δύο σειρὲς ἀπὸ μικρὲς τρύπες.

Ἡ πριονωτὴ ἄκανθα εἶναι τὸ κύριο χαρακτηριστικὸ τοῦ τύπου τοῦ κορινθιακοῦ κιονοκράνου, ποῦ εἶναι γνωστὸ ὡς θεοδοσιανὸ καὶ τὸ ὁποῖο ἀποτελεῖ τὴν κατ' ἐξοχὴ χριστιανικὴ ἔκφραση τοῦ σύνθετου κορινθιακοῦ κιονοκράνου¹.

Στὴ Συλλογὴ τῆς Ροτόντας τὸ θεοδοσιανὸ κιονόκρανο ἀντιπροσωπεύουν τὰ κιονόκρανα ΑΓ 10 καὶ ΑΓ 4 (ἀρ. κατ. 22, 23, πίν. 9α, β)². Ἔχουν τὴν τυπικὴ δομὴ καὶ διακόσμηση τῶν κιονοκράνων τοῦ τύπου αὐτοῦ μὲ τὴ σπείρα στὸ κάτω μέρος, διακοσμημένη μὲ πριονωτὰ φυλλαράκια, τὴ σειρὰ τῶν ἀνθεμίων ἀνάμεσα στὶς ἔλικες καὶ τὸν ἄβακα διακοσμημένο μὲ λοξὰ φύλλα δάφνης.

Παλιότερο ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ κιονόκρανα πρέπει νὰ εἶναι τὸ ΑΓ 10, ὅπου ἡ χρῆση τοῦ τρυπανιοῦ δὲν εἶναι τόσο ἔντονη ὅπως στὸ ΑΓ 4. Τὸ κεντρικὸ νεῦρο τοῦ μεσαίου λοβοῦ τῶν φύλλων, τὰ ὄρθια ἀνθέμια ἀνάμεσα στὶς ἔλικες, τὰ φύλλα τῆς δάφνης στὸν ἄβακα δουλεύονται μὲ τὴ γλυφίδα. Τὰ φύλλα ὅμως ἔχουν πριονωτὰ περιγράμματα καὶ οἱ δευτερεύουσες νευρώσεις γίνονται μὲ σειρὰ ἀπὸ τρύπες ποῦ ἐνώνονται, ἀλλὰ δὲν εἶναι τόσο βαθιές.

Κυρίαρχη εἶναι ἡ διάτρητη τεχνικὴ στὸ ΑΓ 4. Τὸ τρυπάνι κεντᾷ τὰ κύρια καὶ δευτερεύοντα στοιχεῖα τοῦ φύλλου. Τὰ κεντρικὰ νεῦρα ἀποδίδονται μὲ δύο σειρὲς ἀπὸ μικρὲς τρύπες. Μιὰ σειρὰ ἀπὸ μικρὲς τρύπες τονίζει τὸ κεντρικὸ νεῦρο στὰ ἀνθέμια τοῦ κυματίου. Οἱ τρύπες εἶναι βαθιές καὶ οἱ ἀπολήξεις τῶν φύλλων αἰχμηρές.

Τὰ λοξὰ φύλλα δάφνης τοῦ ἄβακα διαμορφώνονται ἔντονα μὲ βαθιὲς κοιλότητες. Σὲ σχέση μὲ τὸ προηγούμενο κιονόκρανο ἡ πλαστικότητα τῶν φύλλων ἔχει ἀτονίσει γιὰ χάρη μιᾶς ζωγραφικῆς ἀντίληψης.

Τὸ κιονόκρανο ΑΓ 4 ὡς πρὸς τὴ διαμόρφωση τῶν φύλλων μὲ τοὺς τρεῖς λοβοὺς μοιάζει μὲ τὰ κιονόκρανα τοῦ τριβήλου καὶ κυρίως τοῦ βορείου περυγίου τοῦ Ἀγίου Δημητρίου, πράγμα ποῦ ἐπισημαίνει καὶ ἡ R. Farìoli³. Τὰ κιονόκρανα αὐτά, κατὰ τὴν ἄποψη τῶν Γ. καὶ Μ. Σωτηρίου ἀνήκουν στὴν

1. K a u t z s c h, Kapitellstudien, σ. 115-152, Ἄ. Ὁ ρ λ ἄ ν δ ο υ, Ἡ ξυλόστεγος παλαιοχριστιανικὴ βασιλικὴ τῆς μεσογειακῆς λεκάνης, Β', Ἀθῆναι 1954, σ. 289-292 καὶ F a r i o l i, Capitelli, σ. 144.

2. Γιὰ τὰ κιονόκρανα αὐτὰ βλ. F a r i o l i, Capitelli, σ. 152.

3. F a r i o l i, Capitelli, σ. 152.

ἀρχική βασιλική τοῦ 5ου αἰ. καὶ χρησιμοποιήθηκαν γιὰ δευτέρα φορά στὴν ἀναστήλωση τοῦ 7ου αἰ.¹. Τὰ κιονόκρανα τοῦ τριβήλου τοῦ Ἁγ. Δημητρίου συσχετίζονται ἀπὸ τὸν R. Kautzsch² μὲ κιονόκρανα τῆς μονῆς Στουδίου ποῦ ἡ ἴδρυσή της σύμφωνα μὲ τὰ νέα στοιχεῖα ποῦ παρουσιάζει ὁ C. Mango πρέπει νὰ τοποθετηθεῖ στὸ 453 μ. Χ.³.

Ἡ διαμόρφωση τῶν φύλλων τοῦ ΑΓ 4 μοιάζει ἀκόμα μὲ τὴ διαμόρφωση τῶν φύλλων τῆς πρώτης ζώνης τῶν κιονοκράνων στὸ τρίβηλο τῆς Ἀχειροποιήτου. Ἡ δευτέρα ζώνη στὰ ἴδια κιονόκρανα ἔχει φύλλα μὲ περισσότερους λοβούς⁴. Πρόσφατες μελέτες τοποθετοῦν τὴν ἀνέγερση τῆς Ἀχειροποιήτου στὰ μέσα τοῦ 5ου αἰ.⁵, ἐπομένως καὶ τὰ κιονόκρανα τῆς βασιλικῆς ποῦ γενικὰ θεωροῦνται σύγχρονα μὲ τὸ κτίσμα πρέπει νὰ τοποθετηθοῦν στὴν ἴδια ἐποχὴ⁶.

Τὸ κιονόκρανο ΑΓ 38 ἀνήκει στὸν ὄχι καὶ τόσο συνηθισμένο τύπο τῶν κιονοκράνων μὲ τὰ ἀνεμιζόμενα φύλλα ποῦ ὁμως στὴ Θεσσαλονίκη ἐμφανίζεται μὲ μιὰ ἀξιοσημείωτη συχνότητα (ἀρ. κατ. 24, πίν. 9γ)⁷. Ἔχει ραδιενὲς ἀναλογίες καὶ κρατεῖ τὴ δομὴ τοῦ παραδοσιακοῦ κιονοκράνου μὲ δύο σειρὰς ἀπὸ ὄχτῶ φύλλα ἄκανθας, καὶ μιὰ ἀρκετὰ ὑψηλὴ τρίτη ζώνη. Οἱ ἑλικες βγαίνουν μὲ δύναμη ἀπὸ τοὺς φυλλοφόρους κάλυκες. Κάτω ἀπὸ τὸν ἄβακα, ποῦ ἔχει ἔντονα κοῖλες τὶς πλευρὲς του, φαίνεται τὸ χεῖλος τοῦ καλαθόσχημου πυρήνα. Ἀπὸ ἓνα στέλεχος ποῦ ξεκινᾷ ἀπὸ τὸ κεντρικὸ φύλλο τῆς δευτέρας ζώνης καὶ φθάνει ὡς τὸ ἄνθος τοῦ ἄβακα ἀνοίγουν στὴ μέση

1. Γ. καὶ Μ. Σ ω τ η ρ ί ο υ, ὀ. π., σ. 163 καὶ 164, πίν. 38 α, β.

2. K a u t z s c h, Kapitellstudien, σ. 131.

3. C. M a n g o, The Date of the Studius Basilica at Istanbul, Byzantine and Modern Greek Studies, «Essays presented to sir Steven Runciman», vol. 4, 1978, σ. 115-122.

4. Ἡ διαμόρφωση τῶν φύλλων μὲ λιγότερους ἢ περισσότερους λοβούς δὲν σημαίνει χρονολογικὴ διαφορά, K a u t z s c h, Kapitellstudien, σ. 133. Τὴ συνύπαρξη καὶ τῶν δύο τύπων ἐπιβεβαιώνει τὸ παράδειγμα τῆς Ἀχειροποιήτου, ὅπου στὸν ἴδιο ναό, ἀκόμα καὶ στὸ ἴδιο κιονόκρανο, συναντῶνται οἱ δύο τύποι.

5. Ὁ Μ. V i c k e r s, Fifth-century Brickstamps from Thessaloniki, «The Annual of the British School at Athens» 68(1973)294, μὲ βάση τὰ σφραγίσματα τῶν πλίνθων τοποθετεῖ τὴν ἀνέγερση τῆς Ἀχειροποιήτου στὰ μέσα τοῦ 5ου αἰ. Ὁ Χ. Μπακιρτζῆς ἐπίσης ταυτίζει τὸν Ἀνδρέα τῆς ψηφιδωτῆς ἐπιγραφῆς τοῦ τριβήλου μὲ τὸν πρεσβύτερο Ἀνδρέα ποῦ ἐκπροσώπησε τὸν ἀρχιεπίσκοπο Θεσσαλονίκης στὴ Σύνοδο τῆς Χαλκηδόνος τὸ 451 καὶ ὑπέγραψε τὰ πρακτικά, καὶ καταλήγει στὴν χρονολόγηση 450-460, βλ. «Atti del IX Congresso Internazionale di Archeologia Cristiana (1975)», II, Roma 1978, σ. 44.

6. Ἀξίζει νὰ σημειωθεῖ πὼς οἱ πρόσφατες ἀπόψεις γιὰ τὴ χρονολόγηση τῶν μνημείων ποῦ ἀναφέραμε συμπίπτουν καὶ ἔτσι ἐπιβεβαιώνεται ἡ γνώμη τοῦ K a u t z s c h, Kapitellstudien, σ. 126 κ.έ., ὁ ὁποῖος εἶχε συσχετίσει τυπολογικὰ τὰ κιονόκρανά τους καὶ τὰ εἶχε θεωρήσει σύγχρονα.

7. Σ τ. Π ε λ ε κ α ν ἰ δ η, Χριστιανικὰ κιονόκρανα μὲ ἀνεμιζόμενα φύλλα, «Μακεδονικά» 2(1941-1952) 167-178 καὶ F a r i o l i, Capitelli, σ. 158.

κάθε πλευρᾶς δύο φυλλαράκια. Εἶναι τὸ ἴδιο σχῆμα ποῦ εἶδαμε νὰ διαμορφώνεται στὸ κιονόκρανο ΑΓ 2 τοῦ 4ου αἰ., ἐδῶ ὁμως ἐμφανίζεται κάπως παραλλαγμένο καὶ συμβατικό.

Τὰ φύλλα τῆς ἄκανθας εἶναι δουλεμένα μὲ τὸ τρυπάνι καὶ γέρνουν τὶς ἄκρες τους στὴ μιὰ πλευρὰ σὰ νὰ τὰ φυσάει ὁ ἀέρας. Ἡ διαμόρφωση τῶν φύλλων, ἂν παραβλέψει κανεὶς τὴν κλίση τους, εἶναι πολὺ κοντὰ στὰ πρῶιμα θεοδοσιανὰ κιονόκρανα. Τὰ φύλλα διατηροῦν τὴν πλαστικότητά τους καὶ τὸ δούλεμα μὲ τὸ τρυπάνι δὲν δίνει ἀκόμη τὴν ἐντύπωση τῆς δαντέλας. Τὰ κεντρικὰ νεῦρα ἀποδίδονται μὲ αὐλακώσεις ποῦ εἶναι δουλεμένες μὲ τὸ τρυπάνι καὶ ὄχι μὲ μικρὲς τρύπες, ὅπως γίνεται ἀργότερα. Τὰ ἀρχαῖκά στοιχεῖα στὴ δομὴ τοῦ κιονοκράνου καὶ ἡ συγγένεια στὴν ἀπόδοση τῶν φύλλων μὲ τὰ θεοδοσιανὰ κιονόκρανα τοῦ 5ου αἰ. ὀδηγοῦν σὲ μιὰ χρονολόγηση στὸ μεταίχμιό τοῦ 4ου πρὸς τὸν 5ο αἰ. Στὸ τέλος τοῦ 4ου ἢ τὸ ἀργότερο στὶς ἀρχὲς τοῦ 5ου αἰ. χρονολογεῖ ἐπίσης τὸ κιονόκρανο ὁ Στ. Πελεκανίδης ἐπισημαίνοντας τὰ κοινὰ στοιχεῖα ποῦ παρουσιάζει τὸ κιονόκρανο ΑΓ 38 μὲ τὰ κιονόκρανα τοῦ ἴδιου τύπου ἀπὸ τὴ Δαμασκὸ, τὴ Σμύρνη καὶ τὰ Γέρασα¹.

Ἡ ὁμάδα τῶν κιονοκράνων μὲ ζῶα τῆς συλλογῆς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἀποτελεῖται ἀπὸ ὀχτῶ κιονόκρανα καὶ παρουσιάζει μιὰ ἐνδιαφέρουσα ποικιλία². Τὸ κιονόκρανο ΑΓ 9 (ἀρ. κατ. 25, πίν. 10α) κρατεῖ τὴν ὅλη δομὴ ἐνὸς ἀπλοποιημένου κορινθιακοῦ κιονοκράνου, περίπου ὅπως τὸ εἶδαμε στὸ ΑΓ 29, μόνο ποῦ στὴ μέση κάθε πλευρᾶς ἕνα πουλί, μᾶλλον ἀετός, ἀντικαθιστᾷ τὸ φύλλο τῆς πάνω ζώνης³. Ἡ δομὴ τοῦ κιονοκράνου καὶ ἡ περιορισμένη χρῆση τοῦ τρυπανιοῦ τοποθετεῖ τὸ κιονόκρανο στὸ πρῶτο μισὸ τοῦ 5ου αἰ. Ἀνάλογη χρονολόγηση δίνει καὶ ἡ Μ. Παναγιωτίδου ποῦ ἀναφέρει τὸ κιονόκρανο μὲ τὸν ἀρ. 3⁴.

Τὰ κιονόκρανα ΑΓ 8 (ἀρ. κατ. 26, πίν. 10β) καὶ ΑΓ 42 (ἀρ. κατ. 27, πίν. 10γ) ἀνήκουν σ' ἕνα τύπο κιονοκράνου ποῦ πρέπει μᾶλλον νὰ ἀποτελεῖ μιὰ παραλλαγὴ τοῦ θεοδοσιανοῦ κιονοκράνου⁵. Τὸ ΑΓ 8 καὶ ΑΓ 42 κρατοῦν δύο ἰδιαίτερα χαρακτηριστικὰ τοῦ θεοδοσιανοῦ κιονοκράνου, τὴ σπεῖρα στὴ βάση καὶ τὸ κυμάτιο μὲ τὰ ἀνθέμια στὸ πάνω μέρος. Οἱ γωνιακὲς ἑλικες ἔχουν ἀντικατασταθεῖ μὲ περιστέρια ποῦ ἔχουν κλειστὰ τὰ φτερά τους καὶ

1. Πελεκανίδης, ὁ.π., σ. 176.

2. Τὰ κιονόκρανα μὲ ζῶα τῆς Ροτόντας μελετήθηκαν σχεδὸν στὸ σύνολο ἀπὸ τὴν Μ. Παναγιωτίδου, Βυζαντινὰ κιονόκρανα μὲ ἀνάγλυφα ζῶα, ΔΧΑΕ, περ. Δ', τ. ΣΤ', Ἀθήναι 1972, σ. 22-124. Στὸ ἐξῆς Παναγιωτίδου, Κιονόκρανα.

3. Farjoli, Capitelli, σ. 146.

4. Παναγιωτίδου, Κιονόκρανα, σ. 96 καὶ 115, πίν. 29δ.

5. Ὀρλάνδου, ὁ.π., σ. 293 καὶ Παναγιωτίδου, Κιονόκρανα, σ. 97, ὅπου τὰ κιονόκρανα χρονολογοῦνται στὸ δεῦτερο μισὸ τοῦ 5ου αἰ.

ή δεύτερη ζώνη τῶν φύλλων τῆς ἄκανθας μὲ μιὰ στεφάνη μικρῶν ἀνθεμί-
ων, πὺ ἀφήνει γυμνὸ τὸν πυρήνα τοῦ κιονοκράνου.

Τὴν ἀλλαγὴ αὐτὴ στὴ δομὴ τοῦ θεοδοσιανοῦ κιονοκράνου σ' ἓνα ἐν-
διάμεσο στάδιο παρατηροῦμε σ' ἓνα κιονόκρανο ἀπὸ τὸν Ἅγιο Δημήτριο,
ὅπου ἡ μόνη μεταλλαγὴ πὺ γίνεται εἶναι ἡ ἀντικατάσταση τῶν ἐλίκων μὲ
περιστέρια πὺ ἔχουν κλειστὲς τὶς φτεροῦγες¹.

Ὅμοια διαμόρφωση μὲ τὰ κιονόκρανα τῆς Ροτόντας παρουσιάζουν τρία
κιονόκρανα τοῦ νάρθηκα τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, πὺ δυστυχῶς δὲν βοή-
θοῦν στὴ χρονολόγηση, γιὰτὶ βρίσκονται ἐκεῖ σὲ δευτέρη χρῆση². Στὸν
ἴδιο τύπο ἀνήκουν τὰ κιονόκρανα ἀπὸ τὴ Χρυσὴ Πύλη στὴν Κωνσταντι-
νούπολη³, ἓνα κιονόκρανο ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ⁴ καὶ ἓνα ἄλλο ἀπὸ τὸ Me-
riamlik⁵ πὺ ἔχουν χρονολογηθεῖ στὰ μέσα τοῦ 5ου αἰ.⁶ Στὰ χρόνια αὐτὰ
πρέπει νὰ τοποθετηθοῦν τὰ κιονόκρανα ΑΓ 8 καὶ ΑΓ 42 τῆς Συλλογῆς τῆς
Ροτόντας.

Τὰ κιονόκρανα ΑΓ 20 (ἀρ. κατ. 28, πίν. 11α-β) καὶ ΑΓ 21 (ἀρ. κατ. 29,
πίν. 11γ-δ) ἀνήκουν στὸ γνωστὸ τύπο τῶν κιονοκράνων, τὰ ὁποῖα στὸ πάνω
τμήμα τους ἔχουν κριοὺς στὶς γωνίες καὶ πουλιὰ ἢ κέρατα Ἀμαλθείας στὴ
μέση τῶν πλευρῶν. Τὸ κάτω μέρος τῶν κιονοκράνων ἔχει τὴ μορφή κανο-
νικοῦ θεοδοσιανοῦ κιονοκράνου, διατηρεῖ δηλαδὴ τὴ σπεῖρα μὲ τὰ πριον-
ωτὰ φυλλαράκια καὶ τὴ σειρά τῶν φύλλων τῆς πριονωτῆς ἄκανθας. Ἀντι-
προσωπευτικὰ τοῦ τύπου στὴ Θεσσαλονίκη συναντοῦμε στὸν Ἅγιο Δημή-
τριο⁷.

Τὸν τύπο αὐτὸ τῶν κιονοκράνων ὁ E. Kitzinger⁸ τὸν διαχωρίζει ἀπὸ τὰ
κιονόκρανα ἐκεῖνα πὺ τὸ κάτω τμήμα τους ἔχει τὴ μορφή καλάθου. Τὰ κιο-
νόκρανα πὺ ἔχουν τὴ διαμόρφωση τῶν ΑΓ 20 καὶ ΑΓ 21 χρονολογοῦνται
γενικὰ στὸ δεύτερο μισὸ τοῦ 5ου αἰ.⁹ Στὰ χρόνια αὐτὰ πρέπει νὰ χρονολο-

1. Γ. καὶ Μ. Σωτηρίου, ὁ.π., σ. 165, πίν. 39δ καὶ Ὁρλάνδου, ὁ.π., σ. 293,
εἰκ. 244.

2. Kautzsch, Kapitellstudien, σ. 132, Farjoli, Capitelli, σ. 147-148.

3. E. Weigand, A.M. 39(1914) 37, εἰκ. 4 καὶ R. Kautzsch, Kapitellstu-
dien, σ. 124, πίν. 24, 385.

4. Kautzsch, Kapitellstudien, σ. 122, πίν. 24, 382.

5. Kautzsch, Kapitellstudien, σ. 122.

6. Kautzsch, Kapitellstudien, σ. 125. Γιὰ τὸν τύπο τῶν κιονοκράνων αὐτῶν βλ.
ἐπίσης Farjoli, Capitelli, σ. 148.

7. Γ. καὶ Μ. Σωτηρίου, ὁ.π., σ. 167, πίν. 43α καὶ Χ. Μπακιρτζή, Ἡ
βασιλικὴ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, Θεσσαλονίκη 1972, σ. 38, πίν. 12.

8. E. Kitzinger, The Horse and Lion Tapestry at Dumbarton Oaks (A Study in
Coptik and Sassanian Textil Design), D.O.P. 3(1946) 1-73, ἰδιαιτέρως σ. 18.

9. Kitzinger, ὁ.π., σ. 19. Ἡ Παναγιωτίδη, Κιονόκρανα, σ. 96 καὶ 97 χρο-
νολογεῖ τὸ κιονόκρανο ΑΓ 20 στὸ πρῶτο μισὸ τοῦ 5ου αἰ. καὶ τὸ ΑΓ 21 λίγο μετὰ τὸ 500.

γηθοῦν καὶ τὰ δύο κιονόκρανα τῆς Ροτόντας. Μὲ τὴ χρονολόγησι αὐτῆ συμφωνεῖ καὶ ἡ ἐπὶ μέρους ἐξέτασι τῆς ἀπόδοσι τῶν φύλλων τῆς πριονωτῆς ἄκανθας στὸ κάτω τμήμα.

Τὸ κιονόκρανο ΑΓ 99 (ἄρ. κατ. 30, πίν. 12α) συγκολλήθηκε τὸ 1975 ἀπὸ δύο κομμάτια. Στὶς γωνίες ἔχει ἀετοὺς μὲ ἀνοιχτὰ φτερά καὶ ἀνάμεσα τους, στὸ κέντρο δηλ. τῶν πλευρῶν, κέρατα Ἐμαλθείας. Τὸ κάτω τμήμα τοῦ κιονοκράνου σώζεται σὲ πολὺ κακὴ κατάστασι, μὲ ἀπολεπισμένη ἐντελῶς διακόσμησι. Ἐπὶ ἐλάχιστα ὑπολείμματα φύλλων, ποὺ σώζονται κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τῶν ἀετῶν, συμπεραίνουμε πὼς καὶ τὴν κάτω ζώνη τοῦ κιονοκράνου διακοσμοῦσε ἐλικοειδῆς κληματίδα. Τὸ κιονόκρανο εἶχε δηλ. τὴ μορφή τοῦ κιονοκράνου τῆς βόρειας κιονοστοιχίας τοῦ Ἁγίου Δημητρίου¹. Μὲ τὸ κιονόκρανο αὐτὸ τὸ ΑΓ 99 μοιάζει ἀκόμη καὶ στὸν ἀστράγαλο ποὺ βρίσκειται στὴ βάση τοῦ κιονοκράνου. Ἡ μεγάλη ὁμοιότητα μὲ τὸ κιονόκρανο τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ἀκόμα οἱ ἴδιες περίπου διαστάσεις καὶ τὸ ἴδιο μάρμαρο, κάνουν πιθανὴ τὴν ὑπόθεσι πὼς τὸ κιονόκρανο ΑΓ 99 προέρχεται ἀπὸ τὸν Ἁγιο Δημήτριον.

Τὰ κιονόκρανα, στὰ ὁποῖα ἀντὶ τῆς συνηθισμένης ζώνης τῶν φύλλων ὑπάρχει ἐλικοειδῆς κληματίδα, χρονολογοῦνται γενικὰ πρὸς τὰ μέσα τοῦ βου αἰ.². Σ' αὐτὴ τὴν ἐποχὴ πρέπει ἐπίσης νὰ τοποθετηθεῖ καὶ τὸ κιονόκρανο ΑΓ 99.

Τὸ κιονόκρανο ΑΓ 45 (ἄρ. κατ. 31, πίν. 12 β-γ) εἶναι τὸ πιὸ προβληματικὸ τῆς ὁμάδας. Στὴν κάτω ζώνη πλάθεται κανονικὰ μὲ μιὰ σειρὰ ἀπὸ φύλλα ἄκανθας, ἐνῶ στὴ δευτέρη ζώνη, ἀνάμεσα σὲ πυκνὰ φύλλα πριονωτῆς ἄκανθας, πλέκονται βλαστοὶ κληματίδας. Ἐνάμεσα ἀπὸ τὰ φύλλα προβάλλουν μικρὰ ὀλόσωμα ζῶα, μικρὰ ἀνωπὰ ζαρκάδια καὶ ἓνας ἀετὸς μὲ ἀνοιχτὰ τὰ φτερά.

Τὸ κιονόκρανο αὐτὸ θυμίζει κιονόκρανα καὶ γλυπτὰ, στὰ ὁποῖα ἀνάμεσα σ' ἓνα πλούσιο φυτικὸ διάκοσμο παρεμβάλλονται μικρὲς ζωικὲς μορφές. Ἐνάλογα κιονόκρανα ὑπάρχουν στοὺς Στόβους³ καὶ στὴν Κωνσταντινούπολι⁴. Στὸν Ἁγ. Δημήτριον ἡ διακόσμησι μερικῶν ψευδοκιονοκράνων

1. Γ καὶ Μ. Σωτηρίου, ὁ.π., σ. 169, πίν. 43δ καὶ Ὁρλάνδου, ὁ.π., εἰκ. 263. Σχετικὰ μὲ τὸ κιονόκρανο βλ. Παναγιωτίδου, Κιονόκρανα, σ. 116, σημ. 3, ὅπου καὶ ἡ σχετικὴ βιβλιογραφία.

2. Ὁρλάνδου, ὁ.π., σ. 309 καὶ Γ. καὶ Μ. Σωτηρίου, ὁ.π., σ. 169.

3. I. N i k o l a j e v i ć - S t o j k o v i ć, La décoration architecturale sculptée de l'époque Bas-Romaine en Macédoine, en Serbie et au Monténégro, Beograd 1957, σ. 76, εἰκ. 37-40.

4. N. F i r a t l i, Deux chapiteaux rares à décoration animale trouvés à Istanbul, C.A. 23 (1974) 41-46.

βρίσκεται στο ίδιο κλίμα¹. Ἡ κακή κατάσταση στήν ὁποία βρίσκεται τὸ κιονόκρανο δυσκολεύει τὴ χρονολόγησή του. Ὁ Ν. Firatlı χρονολογεῖ ἀνάλογα κιονόκρανα ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη, πού δὲν μοιάζουν ὅμως στὴ διαμόρφωση τῶν φύλλων μὲ αὐτὰ τῆς Ροτόντας, στὰ 520-530 μ.Χ.². Ἡ διαμόρφωση τῶν φύλλων μὲ κεντρικὸ λοβό, χωρὶς λεπτομερειακὴ ἀπόδοση καὶ μὲ τοὺς πλαϊνοὺς λοβοὺς νὰ ἔχουν αἰχμηρὰ περιγράμματα, θυμίζει τὰ φύλλα τῶν κιονοκράνων ΑΓ 20 καὶ ΑΓ 21. Ἴσως μιὰ χρονολόγηση στὸ τέλος τοῦ 5ου αἰ. θὰ ἦταν πιθανή.

Στὰ λεγόμενα «barbarisierte Kapitelle» κατατάσσει ὁ R. Kautzsch τὸ κιονόκρανο ΑΓ 39 (ἀρ. κατ. 32, πίν. 9δ) καὶ τὸ χρονολογεῖ μετὰ τὸν 7ο αἰ.³. Τὸ κιονόκρανο αὐτό, ἂν καὶ περισσότερο σχηματοποιημένο, ἔχει ἀναλογίες ὡς πρὸς τὴ διαμόρφωση τῆς τελευταίας ζώνης μὲ δύο κιονόκρανα ἀπὸ τὸ αἶθριο τοῦ ναοῦ τῆς Ἐφέσου, πού χρονολογοῦνται στὸν 6ο αἰ.⁴. Ἐνῶ ὅμως ἐκεῖνα ἔχουν κανονικὰ δύο σειρὲς φύλλων, τὸ κιονόκρανο τῆς Ροτόντας ἔχει μιὰ σειρὰ μὲ φύλλα περισσότερο σχηματοποιημένα καὶ στὴ θέση τῆς δευτέρας σειρᾶς μιὰ ζώνη μὲ ὄρθια ἀνθέμια. Ἡ χρονολόγηση τοῦ κιονοκράνου μέσα στὸν 7ο αἰ. μᾶς φαίνεται πιθανή.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

I (πίν. 1α)

Κορινθιακὸ κιονόκρανο. Οἱ γωνίες καὶ οἱ ἄκρες τῶν φύλλων εἶναι σπασμένες.

Ἄριθ. εἰς. 953, ἀριθ. εὐρ. ΑΓ 2.

Ἐλικό: Λεπτόκοκκο λευκὸ μάρμαρο

Διαστάσεις: Ὑψος 0,52, διάμ. βάσης 0,33, ἄβακ. 0,58.

Τὸν κάλαθο τοῦ κιονοκράνου περιβάλλουν δύο σειρὲς ἀπὸ ὀχτῶ φύλλα μαλακῆς ἄκανθας. Τὰ φύλλα τῆς κάτω ζώνης χωρίζονται μεταξύ τους μὲ τὸν μίσχο τῶν φύλλων τῆς πάνω ζώνης, πού κατεβαίνει περίπου ὡς τὴ βάση τοῦ κιονοκράνου, καὶ ἔχουν τοὺς κεντρικοὺς λοβοὺς τους ἐλαφρὰ λυγισμένους πρὸς τὰ μπρός. Τὰ φύλλα τῆς δευτέρας ζώνης, πού ξεκινοῦν ἀπὸ τὰ μεσο-

1. Γ. καὶ Μ. Σωτηρίου, ὁ.π., σ. 165-166, πίν. 40γ καὶ 42α.

2. Firatlı, ὁ.π., σ. 46. Ἡ Παναγιωτίδη, Κιονόκρανα, σ. 96, κάπως πρώιμα, νομίζουμε, χρονολογεῖ τὸ κιονόκρανο ΑΓ 45 στὸ πρῶτο μισὸ τοῦ 5ου αἰ.

3. Kautzsch, Kapitellstudien, σ. 235, πίν. 50, 848.

4. Kautzsch, Kapitellstudien, σ. 90, πίν. 18, 266α καὶ Γ. Σωτηρίου, Ἄνασκαφαὶ τοῦ βυζαντινοῦ ναοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ἐν Ἐφέσῳ, ΑΔ 7(1921/2) 89-226, ἰδιαίτερα σ. 169-170, ὅπου τὰ κιονόκρανα τοῦ ναοῦ τῆς Ἐφέσου χρονολογοῦνται περίπου στὰ χρόνια τοῦ Ἰουστινιανοῦ.

διαστήματα τῶν φύλλων τῆς κάτω ζώνης, ἔχουν τὴν ἴδια διαμόρφωση, ἀλλὰ οἱ γλωσσίδες τῶν λοβῶν τους ἐνώνονται μεταξύ τους. Τὴν τρίτη διακοσμητική ζώνη ἀποτελοῦν ὄχτῳ φυλλοφόροι κάλυκες, ποὺ ξεκινοῦν ἐπίσης ἀπὸ τὰ μεσοδιαστήματα τῶν φύλλων τῆς δεύτερης ζώνης. Ἄπ' αὐτοὺς βλαστάνει μιὰ ἔλικα, ἡ ὁποία ἐλίσσεται κάτω ἀπὸ τὴ γωνία τοῦ ἄβακα καὶ τὸν στηρίζει. Τὸν χῶρο ἀνάμεσα στοὺς κάλυκες καὶ κάτω ἀπὸ τὸ χεῖλος τοῦ καλαθόσχημου πυρήνα, ποὺ διακρίνεται καθαρά, διακοσμεῖ ἓνας μικρὸς μίσχος. Ὁ μίσχος ξεκινᾷ ἀπὸ τὸ φύλλο τῆς κάτω ζώνης, ποὺ βρίσκεται στὴ θέση αὐτῆ, καὶ ἀπολήγει κάτω ἀπὸ τὸν πυρήνα σὲ δύο μικρὰ φύλλα ποὺ ἔχουν ἀντίθετη διεύθυνση.

Τὸν καμπυλόπλευρο ἄβακα κοσμεῖ κυμάτιο καὶ κοίλη ταινία. Στὴ μέση τῆς κάθε πλευρᾶς σώζεται ἔντονα ἔκτυπο τὸ «ἄνθος».

Βιβλιογραφία: F a r i o l i, Capitelli, σ. 136.

Χρονολόγηση: Ἄρχες 4ου αἰ.

2 (πίν. 1β)

Κορινθιακὸ κιονόκρανο. Οἱ γωνίες τοῦ ἄβακα καὶ οἱ ἄκρες τῶν φύλλων εἶναι σπασμένες.

Ἄριθ. εἰς. 967, ἀριθ. εὐρ. ΑΓ 19.

Ἐλικό: Λεπτόκοκκο λευκὸ μάρμαρο.

Διαστάσεις: Ὑψος 0,47, διάμ. βάσης 0,35, ἄβακ. 0,47.

Τὸ κιονόκρανο εἶναι ὅμοιο ὡς πρὸς τὴ διαμόρφωση τῶν φύλλων τῶν δύο πρώτων ζωνῶν μὲ τὸ κιονόκρανο ΑΓ 2. Διαφέρει στὴ διακόσμηση τῆς τρίτης ζώνης, ἡ ὁποία ἀποτελεῖται ἐπίσης ἀπὸ κάλυκες ποὺ βρίσκονται στὴν ἴδια θέση μὲ τὸ προηγούμενο κιονόκρανο. Ἄπὸ τοὺς κάλυκες ὅμως δὲν ξεκινοῦν μόνο οἱ ἔλικες ποὺ κατευθύνονται πρὸς τὸν ἄβακα, ἀλλὰ καὶ δύο μικρὰ σχηματοποιημένα φύλλα ποὺ κατευθύνονται πρὸς τὴ μέση τῆς πλευρᾶς καὶ γεμίζουν μέρος τοῦ χώρου κάτω ἀπὸ τὸν καλαθόσχημο πυρήνα.

Ὁ καμπυλόπλευρος ἄβακας ἔχει ἐπίσης ὅμοια διακόσμηση μὲ τὸ κιονόκρανο ΑΓ 2.

Χρονολόγηση: Πρῶτο μισὸ 4ου αἰ.

3 (πίν. 2α)

Κορινθιακὸ κιονόκρανο. Ἡ κάτω στεφάνη τῶν φύλλων εἶναι σὲ πολλὰ σημεῖα ἀπολεπισμένη. Οἱ γωνίες καὶ οἱ ἄκρες τῶν φύλλων τοῦ κιονοκράνου εἶναι σπασμένες.

Ἄριθ. εἰς. 970, ἀριθ. εὐρ. ΑΓ 16.

Ἐλικό: Λεπτόκοκκο λευκὸ μάρμαρο.

Διαστάσεις: Ὑψος 0,50, διάμ. βάσης 0,37, ἄβακ. 0,51.

Τὸ κιονόκρανο εἶναι ὅμοιο ὡς πρὸς τὴ μορφή καὶ τὴ διακόσμηση μὲ τὸ κιονόκρανο ΑΓ 19.

Χρονολόγηση: Πρῶτο μισὸ 4ου αἱ.

4 (πίν. 2β)

Κορινθιακὸ κιονόκρανο, Οἱ γωνίες τοῦ ἄβακα, οἱ ἔλικες καὶ οἱ ἄκρες τῶν φύλλων εἶναι σπασμένες. Τὰ φύλλα τῆς κάτω στεφάνης εἶναι ἀπολεπισμένα.

Ἄριθ. εἰς. 988, ἀριθ. εὐρ. ΑΓ 17.

Ὑλικό: Λεπτόκοκκο λευκὸ μάρμαρο.

Διαστάσεις: Ὑψος 0,50, διάμ. βάσ. 0,33, ἄβακ. 0,57.

Τὸ κιονόκρανο εἶναι ὅμοιο στὴ διακόσμηση τῶν δύο κάτω ζωνῶν μὲ τὰ κιονόκρανα ΑΓ 2, ΑΓ 19, καὶ ΑΓ 16. Διαφέρει μόνο στὴ διακόσμηση τῆς τρίτης ζώνης, ὅπου ἀπὸ τοὺς κάλυκες βλαστάνει ἓνα ἀκόμη φύλλο, τὸ ὁποῖο μαζί μὲ τὸ ἀπέναντι ἐπαναλαμβάνει τὸ σχῆμα τῶν δύο κάτω μικρῶν φύλλων. Χρονολόγηση: Πρῶτο μισὸ 4ου αἱ.

5 (πίν. 3α)

Κορινθιακὸ κιονόκρανο. Σώζεται μόνο τὸ μισὸ τμήμα τοῦ κιονοκράνου. Οἱ γωνίες τοῦ ἄβακα εἶναι σπασμένες.

Ἄριθ. εἰς. 979, ἀριθ. εὐρ. ΑΓ 28.

Ὑλικό: Λεπτόκοκκο λευκὸ μάρμαρο.

Διαστάσεις: Ὑψος 0,33, διάμ. βάσ. 0,44, ἄβακ. 0,41.

Ἡ διακόσμηση τοῦ καλάθου μὲ δύο σειρὲς ἀπὸ ὀχτῶ φύλλα μαλακῆς ἄκανθας, πού εἶναι ἀνεξάρτητα μεταξὺ τους, ἀκολουθεῖ τὴν ἴδια διαμόρφωση μὲ τὰ προηγούμενα κιονόκρανα. Χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ μεγάλη ἀπόσταση πού μεσολαβεῖ ἀνάμεσα στὰ φύλλα τῆς πρώτης ζώνης. Ἡ τρίτη ζώνη ἀποτελεῖται ἀπὸ ἔλικες πού βλαστάνουν ἀνὰ δύο, ἀπὸ κάλυκες τοποθετημένους πάνω ἀπὸ τὰ μεσοδιαστήματα τῶν φύλλων τῆς δεύτερης ζώνης. Οἱ ἀκραῖες ἔλικες συστρέφονται κάτω ἀπὸ τὶς γωνίες τοῦ ἄβακα, ἐνῶ οἱ ἐσωτερικὲς ἐλίσσονται πρὸς τὴ μέση κάθε πλευρᾶς, σὲ «ἀντωπὴ» διάταξη. Πάνω ἀπ' αὐτὲς διακρίνεται ὁ πυρήνας τοῦ καλάθου καὶ ἀνάμεσα σ' αὐτὲς ὁ μίσχος τοῦ «ἀνθους» τοῦ ἄβακα. Τὸ ἄνθος δὲν σώζεται καλά. Κάτω ἀπὸ τὶς ἔλικες ἀπολήγουν ἀντίστοιχα δύο μικρότεροι κλάδοι πού ξεκινοῦν ἐπίσης ἀπὸ τὸν κάλυκα. Οἱ κλάδοι ἐνώνονται στὴ μέση κάθε πλευρᾶς καὶ σχηματίζουν δύο μικρὰ τόξα κάτω ἀπὸ τὶς ἔλικες.

Ὁ ἄβακας εἶναι καμπυλόπλευρος καὶ ἔχει δύο ἐπάλληλες γλυφές. Στὴ

θέση τοῦ παλιοῦ «ἄνθους» ὑπάρχει ἓνα σχηματοποιημένο ἐξόγκωμα μὲ φυτική διακόσμηση.

Χρονολόγηση: Μέσα 4ου αἰ.

6 (πίν. 3β)

Κορινθιακὸ κιονόκρανο. Ὁ ἄβακας καὶ οἱ ἄκρες τῶν φύλλων εἶναι σπασμένες. Στὴ μέση τῆς βάσης ὑπάρχει τόρμος.

Ἄριθ. εἰς. 978, ἀριθ. εὐρ. ΑΓ 27.

Ἐλικό: Λεπτόκοκκο γκριζωπὸ μάρμαρο.

Διαστάσεις: Ὑψος 0,43, διάμ. βάσης 0,28, ἄβακ. 0,38.

Παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ κιονόκρανο στὸ πάνω τμήμα του εἶναι ἀρκετὰ φθαρμένο, σώζονται ἀρκετὰ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα τὸ κατατάσσουν στὸν ἴδιο τύπο μὲ τὸ κιονόκρανο ΑΓ 28. Σὲ σχέση ὅμως μ' αὐτὸ τὰ φύλλα ὄχι μόνο τῆς κάτω ζώνης ἀλλὰ καὶ τῆς ἐπάνω ἔχουν ἀπόσταση μεταξύ τους. Ἀπὸ τὴν διακόσμηση τῆς τρίτης ζώνης διακρίνονται ὄχτῶ κάλυκες, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους βλαστάνουν οἱ ἔλικες. Χαρακτηριστικὴ ἐπίσης εἶναι ἡ ἔντονη δήλωση τοῦ βάθους μπρὸς ἀπὸ τὸ ὁποῖο προβάλλονται τὰ φύλλα τῆς κάτω ζώνης.

Χρονολόγηση: Μέσα 4ου αἰ.

7 (πίν. 3γ)

Κορινθιακὸ κιονόκρανο. Σώζονται μόνο οἱ δύο ζῶνες τῶν φύλλων καὶ μέρος ἀπὸ τὴ διακόσμηση τῆς τρίτης ζώνης. Τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ καλάθου ἔχει ἀφαιρεθεῖ σὲ δεύτερη χρῆση.

Ἄριθ. εἰς. 978, ἀριθ. εὐρ. ΑΓ 18.

Ἐλικό: Λεπτόκοκκο λευκὸ μάρμαρο.

Διαστάσεις: Ὑψος 0,52, διάμ. βάσ. 0,47, ἄβακ. 0,40.

Τὸ κιονόκρανο ἀνήκει στὸν ἴδιο τύπο μὲ τὰ κιονόκρανα ΑΓ 28 καὶ ΑΓ 27. Διαφέρει ἀπὸ ἐκεῖνα μόνο στὴ διαμόρφωση τῶν φύλλων τῆς κάτω ζώνης, τὰ ὁποῖα εἶναι κάπως πιὸ κοντὰ καὶ πλατιά καὶ στὴ διαμόρφωση τῶν φύλλων τῆς δεύτερης ζώνης, τὰ ὁποῖα διαγράφονται περισσότερο καθαρά καὶ χαράσσονται πιὸ ἔντονα.

Χρονολόγηση: Μέσα 4ου αἰ.

8 (πίν. 4α)

Κορινθιακὸ κιονόκρανο. Σώζεται σὲ καλὴ κατάσταση, μόνον οἱ γωνίες τοῦ ἄβακα καὶ οἱ ἄκρες τῶν φύλλων εἶναι ἐλαφρὰ σπασμένες.

Ἄριθ. εἰς. 998, ἀριθ. εὐρ. ΑΓ 47.

Ἐλικό: Λεπτόκοκκο γκριζωπὸ μάρμαρο.

Διαστάσεις: ὕψος 0,34, διάμ. βάσ. 0,25, ἄβακ. 0,40.

Τὸ κιονόκρανο παρουσιάζει βασικά τὰ ἴδια στοιχεῖα διακόσμησης μὲ τὰ κιονόκρανα ΑΓ 28, ΑΓ 27 καὶ ΑΓ 18. Ὁ κάλαθος ὅμως διακοσμεῖται μόνο μὲ μιὰ σειρὰ ἀπὸ ὀχτῶ ὄρθια φύλλα ἄκανθας σὲ μεγάλο μέγεθος. Τὰ φύλλα δὲν βρίσκονται σὲ ἀπόσταση μεταξύ τους, ἀλλὰ ἐνώνονται μὲ τὶς γλωσσίδες τῶν λοβῶν. Οἱ νευρώσεις τῶν φύλλων δὲν εἶναι πολὺ ἔντονες, ἐνῶ χαράσσονται βαθιὰ τὰ κενὰ ἀνάμεσα στὶς γλωσσίδες τῶν λοβῶν. Ἀπὸ τὴν ἀποψη αὐτὴ τὸ κιονόκρανο πλησιάζει κάπως σ' αὐτὰ ποὺ ἀνήκουν στὸν τύπο μὲ τοὺς κολπίσκους καὶ τοὺς ὀφθαλμούς. Κατὰ τὰ ἄλλα ἡ διακόσμηση τῆς πάνω ζώνης ἀποτελεῖται ἐπίσης ἀπὸ φυλλοφόρους κάλυκες τοποθετημένους στὰ μεσοδιαστήματα τῶν φύλλων τῆς κάτω ζώνης. Ἀπ' αὐτοὺς βλαστάνουν οἱ ἔλικες ποὺ διαμορφώνουν σχῆμα ὅμοιο μὲ αὐτὸ τῶν κιονοκράνων ΑΓ 28, ΑΓ 27 καὶ ΑΓ 18. Πάνω ἀπὸ τὶς ἔλικες διακρίνεται ἐπίσης ὁ πυρήνας τοῦ καλάθου.

Στὴ μέση τοῦ καμπυλόπλευρου ἄβακα, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ κυμάτιο καὶ γλυφὴ, ὑπάρχει ἐξόγκωμα μὲ φυτική διακόσμηση, ἀνάμνηση τοῦ παλιοῦ «ἄνθους».

Χρονολόγηση: Τέλος 4ου αἰ.

9 (πίν. 4β)

Κορινθιακὸ κιονόκρανο. Τὸ ἓνα τέταρτο τοῦ κιονοκράνου εἶναι σπασμένο, ἐνῶ τὸ τμήμα ποὺ σώζεται ἔχει πολλὲς φθορὲς.

Ἄριθ. εἰς. 977, ἀριθ. εὐρ. ΑΓ 26.

Ἐλικό: Λεπτόκοκκο γκριζωπὸ μάρμαρο.

Διαστάσεις: Ὑψος 0,30, διάμ. βάσ. 0,27, ἄβακ. 0,36.

Ἀνήκει στὸν ἴδιο τύπο μὲ τὸ κιονόκρανο ΑΓ 47.

Χρονολόγηση: Τέλος 4ου αἰ.

10 (πίν. 5α, β)

Κορινθιακὸ κιονόκρανο. Οἱ γωνίες τοῦ ἄβακα καὶ οἱ κορυφὲς πολλῶν ἀπὸ τὰ φύλλα τῆς ἄκανθας εἶναι σπασμένες. Στὴ μέση περίπου τῆς βάσης ὑπάρχει μεγάλος τὸρμος ἀπὸ δευτέρη χρήση.

Ἄριθ. εἰς. 995, ἀριθ. εὐρ. ΑΓ 44.

Ἐλικό: Λεπτόκοκκο λευκὸ μάρμαρο.

Διαστάσεις: Ὑψος 0,45, διάμ. 0,43, ἄβακ. 0,53.

Τὸν κάλαθο τοῦ κιονοκράνου κοσμοῦν δύο σειρὲς ἀπὸ ὀχτῶ φύλλα μαλακῆς ἄκανθας ποὺ εἶναι ἀνεξάρτητα μεταξύ τους καὶ χαράσσονται ἔντονα. Τὰ φύλλα τῆς δευτέρης ζώνης τοποθετοῦνται πάνω ἀπὸ τὰ μεσοδιαστήματα

τῶν φύλλων τῆς πρώτης σειρᾶς. Στὴν τρίτη ζώνη, στὴ θέση τῶν καλύκων, ὑπάρχουν σχηματοποιημένα φύλλα ποὺ κατευθύνονται πρὸς τὴ μέση κάθε πλευρᾶς.

Χαρακτηριστικὸ εἶναι τὸ πολὺ ἔξεργο ἀνάγλυφο καὶ οἱ βαθιῆς γλυφῆς στὶς νευρώσεις τῶν φύλλων. Οἱ λοβοὶ τῶν φύλλων διαγράφονται ἔντονα καὶ ξεχωρίζουν καθαρά.

Ἐκαστὸ καμπυλόπλευρο ἄβρακα ἔχει κυμάτιο καὶ ταινία. Τὸ ἄνθος ποὺ ὑπάρχει στὴ μέση κάθε πλευρᾶς δὲν σώζεται καλά.

Χρονολόγηση: Τέλος 4ου - ἀρχὲς 5ου αἰ.

11 (πίν. 6α)

Κορινθιακὸ κιονόκρανο. Σώζεται σὲ καλὴ κατάσταση. Ἡ μία γωνία τοῦ ἄβρακα εἶναι ἐλαφρὰ σπασμένη.

Ἄριθ. εἰς. 975, ἀριθ. εὐρ. ΑΓ 24.

Ἐλικό: Λεπτόκοκκο γκριζωπὸ μάρμαρο.

Διαστάσεις: Ὑψος 0,69, διάμ. βάσ. 0,55, ἄβρακ. 0,90.

Δύο ζῶνες ἀπὸ ὀχτῶ πλατιά φύλλα μαλακῆς ἄκανθας περιβάλλουν τὸν καλάθο τοῦ κιονοκράνου. Ἀπὸ τὰ φύλλα τῆς πάνω ζώνης τὰ τέσσερα εἶναι τοποθετημένα κάτω ἀπὸ τὶς γωνίες τοῦ ἄβρακα καὶ τὰ ἄλλα τέσσερα στὰ μέσα τῶν πλευρῶν. Ὅλα τὰ φύλλα ἔχουν τὶς κορυφές τους λυγισμένες πρὸς τὰ μπρὸς καὶ ἐνώνονται μεταξύ τους μὲ τὶς γλωσσίδες τῶν πλαγίων λοβῶν. Τὰ κενὰ μεταξύ τῶν γλωσσίδων χαράσσονται ἔντονα καὶ σχηματίζουν τοὺς λεγόμενους ὀφθαλμοὺς καὶ κολπίσκους, χαρακτηριστικὸ στοιχεῖο τοῦ κιονοκράνου. Ἀπὸ τὸ κεντρικὸ φύλλο κάθε πλευρᾶς ξεκινοῦν δύο βλαστοί, οἱ ὁποῖοι καταλήγουν σὲ ἕλικες κάτω ἀπὸ τὶς γωνίες τοῦ ἄβρακα.

Ἐκαστὸ καμπυλόπλευρο ἄβρακα ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο ἐπάλληλες ταινίες. Στὴ μέση κάθε πλευρᾶς του ὑπάρχει στὴ θέση τοῦ παλιοῦ «ἄνθους» ἐξόγκωμα, μὲ σχηματοποιημένο φυτικὸ διάκοσμο.

Βιβλιογραφία: F a r i o l i, Capitelli, σ. 138-139.

Χρονολόγηση: Ἀρχὲς 6ου αἰ.

12 (πίν. 6β)

Κορινθιακὸ κιονόκρανο. Τμῆμα τοῦ καλάθου καὶ οἱ δύο γωνίες τοῦ ἄβρακα εἶναι σπασμένες.

Ἄριθ. εἰς. 974, ἀριθ. εὐρ. ΑΓ 23.

Ἐλικό: Λεπτόκοκκο γκριζωπὸ μάρμαρο.

Διαστάσεις: Ὑψος 0,70, διάμ. βάσ. 0,55, ἄβρακ. 0,90.

Εἶναι ὅμοιο μὲ τὸ κιονόκρανο ἀρ. 18. Διαφέρει στὴ διακόσμηση τοῦ

έξογκώματος στη μέση του ἄβακα, ὁ ὁποῖος ἔχει μιὰ ἀπλή χάραξη σὲ σχῆμα Χ.

Βιβλιογραφία: F a r i o l i, C a r i t e l l i, σ. 138-139.

Χρονολόγηση: Ἄρχες 6ου αἰ.

13 (πίν. 6γ)

Κορινθιακὸ κιονόκρανο. Ἡ μία πλευρὰ του εἶναι σπασμένη σ' ὄλο τὸ ὕψος της.

Ἄριθ. εἰς. 986, ἀριθ. εὐρ. ΑΓ 25.

Ὑλικό: Λεπτόκοκκο γκριζωπὸ μάρμαρο.

Διαστάσεις: Ὑψος 0,70, διάμ. βάσ. 0,55, ἄβακ. 0,90.

Τὸ κιονόκρανο εἶναι ἀπόλυτα ὅμοιο μὲ τὰ ΑΓ 23 καὶ ΑΓ 24.

Βιβλιογραφία: F a r i o l i, C a r i t e l l i, σ. 138-139, πίν. ΙΙ, εἰκ. 1.

Χρονολόγηση: Ἄρχες 6ου αἰ.

14 (πίν. 6δ)

Κορινθιακὸ κιονόκρανο. Σώζεται σὲ πολὺ καλὴ κατάσταση.

Ἄριθ. εἰς. 2329, ἀριθ. εὐρ. ΑΓ 894.

Ὑλικό: Λεπτόκοκκο λευκὸ μάρμαρο.

Διαστάσεις: Ὑψος 0,67, διάμ. βάσης 0,55, ἄβακ. 0,95.

Τὸ κιονόκρανο εἶναι ὅμοιο στὴ δομὴ του καὶ στὴ διαμόρφωση τῶν φύλλων μὲ τὰ κιονόκρανα ΑΓ 24, ΑΓ 23 καὶ ΑΓ 25.

Χρονολόγηση: Ἄρχες 6ου αἰ.

15 (πίν. 7α)

Κορινθιακὸ κιονόκρανο. Σώζεται μόνο ἡ κάτω ζώνη τοῦ κιονοκράνου. Σὲ δευτέρη χρήση τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ καλάθου ἔχει ἀφαιρεθεῖ.

Ἄριθ. εἰς. 973, ἀριθ. εὐρ. ΑΓ 22.

Ὑλικό: Λεπτόκοκκο γκριζωπὸ μάρμαρο.

Διαστάσεις: Σωζόμεν. ὕψος 0,25, διάμ. βάσ. 0,57, ἄβακ. 0,56.

Τὸ τμήμα ποὺ σώζεται ἔχει τὴν ἴδια διακόσμηση μὲ ὄχτῶ πλατιά φύλλα μαλακῆς ἄκανθας, ὅπως καὶ τὰ κιονόκρανα ΑΓ 23 καὶ ΑΓ 25.

Χρονολόγηση: Ἄρχες 6ου αἰ.

16 (πίν. 7β)

Κορινθιακὸ κιονόκρανο. Οἱ δύο γωνίες τοῦ ἄβακα εἶναι σπασμένες καὶ ἕνα πλευρὰ τοῦ καλάθου ἀπολεπισμένη.

Ἄριθ. εἰς. 997, ἀριθ. εὐρ. ΑΓ 46.

Ἐλικό: Λεπτόκοκκο γκριζωπὸ μάρμαρο.

Διαστάσεις: Ὑψος 0,37, διάμ. βάσης 0,30, ἄβακ. 0,49.

Δύο ζῶνες ἀπὸ τέσσερα φύλλα μαλακῆς ἄκανθας καλύπτουν τὸν κάλαθο. Ἡ κάτω σειρὰ ἔχει τέσσερα μεγάλα πλατιά φύλλα μὲ λυγισμένους πρὸς τὰ μπρὸς τοὺς μεσαίους λοβούς. Οἱ γλωσσίδες τῶν πλαγίων λοβῶν ἐφάπτονται καὶ σχηματίζουν ὀφθαλμοὺς καὶ κολπίσκους. Τὰ φύλλα τῆς δεύτερης ζώνης ξεκινοῦν ἀπὸ τὰ μεσοδιαστήματα τῶν φύλλων τῆς πρώτης ζώνης καὶ στηρίζουν τὶς γωνίες τοῦ ἄβακα. Οἱ καυλοὶ τῶν γωνιακῶν ἐλικῶν, ποὺ συνενώνονται σὲ σχῆμα V, πλαισιώνουν τὰ φύλλα τῆς κάτω ζώνης καὶ περικλείουν ἀνάμεσά τους ἓνα μικρὸ σχηματοποιημένο φύλλο.

Ὁ καμπυλόπλευρος ἄβακας ἔχει γλυφὴ καὶ ἐξόγκωμα στὴ μέση κάθε πλευρᾶς.

Χρονολόγηση: Ἀρχές 6ου αἰ.

17 (πίν. 8α)

Κορινθιακὸ κιονόκρανο. Ὁ ἄβακας εἶναι σπασμένος σὲ πολλὰ σημεῖα.
Ἄριθ. εἰς. 999, ἀριθ. εὐρ. ΑΓ 48.

Ἐλικό: Λεπτόκοκκο γκριζωπὸ μάρμαρο.

Διαστάσεις: Ὑψος 0,39, διάμ. βάσ. 0,44, ἄβακ. 0,42.

Τὸ κιονόκρανο εἶναι ὁμοιοὶ στὴ δομὴ του καὶ στὴ διαμόρφωση τῶν φύλλων μὲ τὸ κιονόκρανο ΑΓ 46.

Ὁ καμπυλόπλευρος ἄβακας ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο ἐπάλληλες ταινίες καὶ ἐξόγκωμα στὴ θέση τοῦ παλιοῦ «ἄνθους».

Βιβλιογραφία: F a r i o l i, Capitelli, σ. 140.

Χρονολόγηση: Ἀρχές 6ου αἰ.

18 (πίν. 7 γ,δ)

Κορινθιακὸ κιονόκρανο. Σῶζεται τὸ μισὸ τμῆμα τοῦ κιονοκράνου μὲ σπασμένο τὸν ἄβακα καὶ τὴν πάνω στεφάνη.

Ἄριθ. εἰς. 1060, ἀριθ. εὐρ. ΑΓ 110.

Ἐλικό: Λεπτόκοκκο λευκὸ μάρμαρο.

Διαστάσεις: Σωζ. ὕψος 0,49, διάμ. βάσ. 0,42, σωζ. ἄβακ. 0,58.

Στὸ σωζόμενο τμῆμα ἡ διακόσμηση ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο πλατιά φύλλα μαλακῆς ἄκανθας μὲ λυγισμένους πρὸς τὰ μπρὸς τοὺς κεντρικοὺς λοβούς τους καὶ ἐφαπτόμενες τὶς γλωσσίδες τῶν πλαγίων λοβῶν. Ἀπὸ τὰ φύλλα τῆς πάνω στεφάνης σῶζονται μικρὰ τμήματα μόνο, διακρίνονται ὁμῶς οἱ βλα-

στοι που συνενώνονται σε σχήμα μικροῦ V και πλαισιώνουν αντίστροφα τοποθετημένο καρπὸ ἢ φύλλα.

Τὸ κιονόκρανο ἀνήκει στὸν ἴδιο τύπο μετὰ τὰ κιονόκρανα ΑΓ 46 καὶ ΑΓ 48.

Βιβλιογραφία: F a r i o l i, Capitelli, σ. 140.

Χρονολόγηση: Ἀρχές 6ου αἰ.

19 (πίν 8β)

Κορινθιακὸ κιονόκρανο. Οἱ ἄκρες τῶν φύλλων εἶναι ἐλαφρὰ ἀπολεπισμένες.

Ἀριθ. εἰς. 952, ἀριθ. εὐρ. ΑΓ 1.

Ὑλικό: Λεπτόκοκκο γκριζωπὸ μάρμαρο.

Διαστάσεις: Ὑψος 0,50, διάμ. βάσ. 0,51, ἄβακ. 0,66.

Τὸν κάλαθο τοῦ κιονοκράνου καλύπτουν δύο ζῶνες φύλλων μαλακῆς ἄκανθας. Ἡ κάτω ζώνη ἀποτελεῖται ἀπὸ πέντε ὀρθια φύλλα μετὰ τὸν κεντρικὸ λοβὸ λυγισμένο πρὸς τὰ μπρός. Στὴν πάνω ζώνη τέσσερα μεγάλα ὅμοια φύλλα ἄκανθας καλύπτουν τὶς γωνίες κάτω ἀπὸ τὸν ἄβακα. Τὰ γωνιακὰ φύλλα ἐνώνονται μετὰ μιὰ λεπτὴ ταινία σε σχήμα λύρας, ποὺ ἀπολήγει στὸ ὕψος τοῦ ἄβακα σε ἀτροφικὲς ἑλικες μετὰ ὀριζόντια διεύθυνση. Τὸ ἐσωτερικὸ τῆς λύρας γεμίζει ἓνα ἀνάστροφο φύλλο ἄκανθας.

Τὸν καμπυλόπλευρο ἄβακα κοσμοῦν δύο ἐπάλληλες ταινίες τοῦ ἴδιου πλάτους. Στὴ μέση κάθε πλευρᾶς του, στὴ θέση τοῦ παλιοῦ «ἀνθους» ὑπάρχει ἓνα ἐξόγκωμα μετὰ φυτικὴ διακόσμηση.

Βιβλιογραφία: K a u t z s c h, ὁ.π., σ. 76, πίν. 16, 230.

Χρονολόγηση: Ἀρχές 6ου αἰ.

20 (πίν. 8γ)

Κορινθιακὸ κιονόκρανο. Ὁ ἄβακας εἶναι σπασμένος καὶ τὸ κιονόκρανο εἶναι ἀπολεπισμένο σε πολλὰ σημεῖα.

Ἀριθ. εἰς. 954, ἀριθ. εὐρ. ΑΓ 3.

Ὑλικό: Λεπτόκοκκο λευκὸ μάρμαρο.

Διαστάσεις: Ὑψος 0,42, διάμ. βάσ. 0,39, ἄβακ. 0,59.

Τὸ κιονόκρανο ἀνήκει στὸν ἴδιο τύπο μετὰ τὰ προηγούμενα κιονόκρανα ΑΓ 48, ΑΓ 46 καὶ ΑΓ 110. Διαφέρει ἀπὸ ἐκεῖνα στὴ διακόσμηση τῆς κάτω ζώνης ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ πέντε σχηματοποιημένα, κοντὰ καὶ πλατιά φύλλα μαλακῆς ἄκανθας, τὰ ὁποῖα δὲν ἐφάπτονται μεταξὺ τους. Στὴν πάνω ζώνη τέσσερα μεγαλύτερα φύλλα εἶναι τοποθετημένα ἀνὰ ἓνα κάτω ἀπὸ κάθε γωνία τοῦ ἄβακα. Τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ V καλύπτει καρπὸς.

Χρονολόγηση: 6ος αἰ.

α. Κορινθιακό κιονόκρανο ΑΓ 2 (άρ. κατ. 1)

β. Κορινθιακό κιονόκρανο ΑΓ 19 (άρ. κατ. 2)

α. Κορινθιακό κιονόκρανο ΑΓ 16 (ἀρ. κατ. 3)

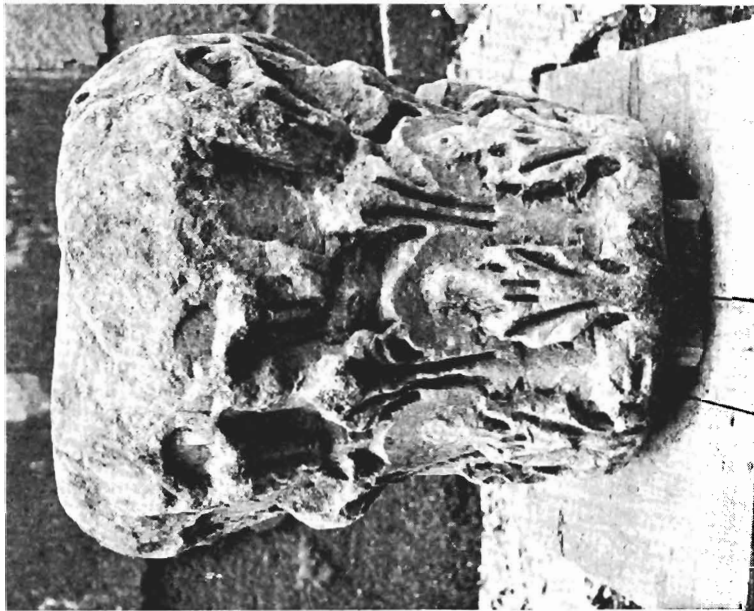
β. Κορινθιακό κιονόκρανο ΑΓ 17 (ἀρ. κατ. 4)

α. Κορινθιακό κιονόκρανο ΑΓ 28 (άρ. κατ. 5)

β. Κορινθιακό
κιονόκρανο ΑΓ 27
(άρ. κατ. 6)

γ. Κορινθιακό κιονόκρανο ΑΓ 18 (άρ. κατ. 7)

α. Κορινθιακό κιονόκρανο ΑΓ 47 (άρ. κατ. 8)

β. Κορινθιακό κιονόκρανο ΑΓ 26 (άρ. κατ. 9)

α, β. Κορινθιακό κιονόκρανο ΑΓ 44 (άρ. κατ. 10)

α. Κορινθιακό κιονόκρανο
ΑΓ 24 (ἀρ. κατ. 11)

β. Κορινθιακό κιονόκρανο
ΑΓ 23 (ἀρ. κατ. 12)

γ. Κορινθιακό κιονόκρανο
ΑΓ 25 (ἀρ. κατ. 13)

δ. Κορινθιακό κιονόκρανο
ΑΓ 894 (ἀρ. κατ. 14)

α. Τμήμα κορινθιακού κιονοκράνου
ΑΓ 22 (ἀο. κατ. 15)

β. Κορινθιακό κιονόκρανο
ΑΓ 46 (ἀο. κατ. 16)

γ, δ. Κορινθιακό κιονόκρανο ΑΓ 110 (ἀο. κατ. 18)

α. Κορινθιακό κιονόκρανο
ΑΓ 48 (ἀρ. κατ. 17)

β. Κορινθιακό κιονόκρανο
ΑΓ 1 (ἀρ. κατ. 19)

γ. Κορινθιακό κιονόκρανο
ΑΓ 3 (ἀρ. κατ. 20)

δ. Κορινθιακό κιονόκρανο
ΑΓ 29 (ἀρ. κατ. 21)

α. Θεοδοσιανό κιονόκρανο
ΑΓ 10 (άρ. κατ. 22)

β. Θεοδοσιανό κιονόκρανο
ΑΓ 4 (άρ. κατ. 23)

γ. Κιονόκρανο με άνεμιζόμενα
φύλλα ΑΓ 38 (άρ. κατ. 24)

δ. Κορινθιακό κιονόκρανο
ΑΓ 39 (άρ. κατ. 32)

α. Κιονόκρανο με ζῶα ΑΓ 9 (ἀρ. κατ. 25)

β. Κιονόκρανα με ζῶα
ΑΓ 8 (ἀρ. κατ. 26)

γ. Κιονόκρανο με ζῶα
ΑΓ 42 (ἀρ. κατ. 27)

α, β. Κιονόκρανο με ζῳα ΑΓ 20 (ἀρ. κατ. 28)

γ, δ. Κιονόκρανο με ζῳα ΑΓ 21 (ἀρ. κατ. 29)

α. Κιονόκρανο με ζῶα ΑΓ 99 (ἀρ. κατ. 30)

β,γ. Κιονόκρανο με ζῶα ΑΓ 45 (ἀρ. κατ. 31)

21 (πίν. 8δ)

Κορινθιακὸ κιονόκρανο. Εἶναι σπασμένο περίπου κατὰ τὸ ἕνα τέταρτο. Στὴ μέση τῆς βάσης ὑπάρχει τὸρμος, ὁ ὁποῖος διατηρεῖ ἴχνη τοῦ μολυβιοῦ καὶ μέρος τοῦ σιδερένιου συνδέσμου.

Ἄριθ. εἰς. 980, ἀριθ. εὐρ. ΑΓ 29.

Ἐλικό: Λεπτόκοκκο λευκὸ μάρμαρο.

Διαστάσεις: Ὑψος 0,31, διάμ. βάσης 0,24, ἄβακ. 0,31.

Τὸν κάλαθο τοῦ κιονοκράνου καλύπτουν δύο ζῶνες ἀπὸ ὄχτῶ φύλλα, ποὺ εἶναι ἀνεξάρτητα μεταξύ τους καὶ λυγίζουν τὸ μεσαῖο λοβὸ τους ἐμπρός. Τὰ κεντρικὰ φύλλα τῶν νεύρων ἀποδίδονται μὲ τρυπάνι. Τὰ φύλλα τῆς πάνω ζώνης, ἀποδοσμένα κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο τοποθετοῦνται πάνω ἀπὸ τὰ μεσοδιαστήματα τῶν φύλλων τῆς κάτω ζώνης, ἔτσι ὥστε τὰ τέσσερα νὰ βρίσκονται κάτω ἀπὸ τὶς γωνίες τοῦ κιονοκράνου καὶ τὰ ὑπόλοιπα στὴ μέση τῶν πλευρῶν.

Ὁ καμπυλόπλευρος ἄβακας ποὺ στηρίζεται στὰ γωνιακὰ φύλλα, χωρὶς τὴ μεσολάβηση ἐλίκων, κοσμεῖται μὲ δύο ἐπάλληλες ταινίες, οἱ ὁποῖες εἶναι πολὺ φθαρμένες. Στὴ μέση κάθε πλευρᾶς του ὑπῆρχε ἐξόγκωμα καὶ αὐτὸ φθαρμένο.

Βιβλιογραφία: F a r i o l i, Capitelli, σ. 146.

Χρονολόγηση: Ἀρχές 5ου αἰ.

22 (πίν. 9α)

Θεοδοσιανὸ κιονόκρανο. Εἶναι σπασμένο στὴ βάση.

Ἄριθ. εἰς. 961, ἀριθ. εὐρ. ΑΓ 10.

Ἐλικό: Λεπτόκοκκο λευκὸ μάρμαρο.

Διαστάσεις: Ὑψος 0,36, διάμ. βάσ. 0,48, ἄβακ. 0,48.

Ἡ διακόσμηση τῆς βάσης δὲν διακρίνεται. Τὰ ὄχτῶ φύλλα τῆς κάτω ζώνης ἔχουν βασικὰ τὸ ἴδιο σχῆμα, ἢ χρῆση ὅμως τοῦ τρυπανιοῦ δὲν εἶναι τόσο ἔντονη καὶ δὲν ἔχει τὴν ἴδια ἀπόλυτα φορά. Τὴν τρίτη ζώνη κοσμοῦν τέσσερα μικρὰ φύλλα μαλακῆς ἄκανθας καὶ οἱ ἔλικες στὶς γωνίες εἶναι μικρές. Ὁ καμπυλόπλευρος ἄβακας κοσμεῖται ἐπίσης μὲ λογχοειδῆ φύλλα, χωρὶς χρῆση τρυπανιοῦ καὶ στὴ μέση κάθε πλευρᾶς του ὑπάρχει ἐξόγκωμα.

Βιβλιογραφία: F a r i o l i, Capitelli, σ. 152.

Χρονολόγηση: Πρῶτο μισὸ 5ου αἰ.

23 (πίν. 9β)

Θεοδοσιανὸ κιονόκρανο. Οἱ ἄκρες τῶν φύλλων καὶ οἱ γωνίες τοῦ ἄβα-

κα είναι σπασμένες. Το έσωτερικό του καλάθου αφαιρέθηκε σε δεύτερη χρήση.

Ἄριθ. εἰς. 955, ἀριθ. εὐρ. ΑΓ 4.

Ἐλικό: Λεπτόκοκκο ρόδινο μάρμαρο.

Διαστάσεις: Ὑψος 0,64, διάμ. βάσ. 0,56, ἄβακ. 0,80.

Τῆ βάση τοῦ κιονόκρανου κοσμεῖ σειρά διακοσμημένη με μικρά φύλλα πριονωτῆς ἄκανθας τοποθετημένα ἔτσι, ὥστε νά σχηματίζουν ἕνα σχῆμα Χ. Τὸν καλάθο καλύπτουν δύο ζῶνες ἀπὸ ὄχτῶ φύλλα πριονωτῆς ἄκανθας, ἀνεξάρτητα μεταξύ τους. Τὰ φύλλα τῆς πάνω ζώνης τοποθετοῦνται πάνω ἀπὸ τὰ μεσοδιαστήματα τῶν φύλλων τῆς πρώτης ζώνης. Ἡ τρίτη ζώνη ἀποτελεῖται ἀπὸ περιφερειακὸ κυμάτιο διακοσμημένο με τρία ἀνθέμια. Στὶς γωνίες τὸ κυμάτιο διακόπτεται ἀπὸ τέσσερις ἑλικες, οἱ ὁποῖες ἔχουν ἐπίσης μικρά φύλλα πριονωτῆς ἄκανθας στὴν ἄκρη.

Ὁ καμπυλόπλευρος ἄβακας εἶναι ἐπίσης διακοσμημένος με μία σειρά μικρῶν λογοχειδῶν φύλλων καὶ μ' ἕνα ἐξόγκωμα στὴ μέση, στὴ θέση τοῦ παλιοῦ «ἀνθους».

Βιβλιογραφία: F a r i o l i, Capitelli, σ. 152.

Χρονολόγηση: Μέσα 5ου αἰ.

24 (πίν. 9γ)

Κιονόκρανο με ἀνεμιζόμενα φύλλα. Σώζεται σε καλὴ κατάσταση.

Ἄριθ. εἰς. 989, ἀριθ. εὐρ. ΑΓ 38.

Ἐλικό: Λεπτόκοκκο γκριζωπὸ μάρμαρο.

Διαστάσεις: Ὑψος 0,53, διάμ. βάσ. 0,35.

Τὸν καλάθο τοῦ κιονοκράνου καλύπτουν δύο ζῶνες ἀπὸ ὄχτῶ φύλλα πριονωτῆς ἄκανθας. Τὰ φύλλα τῆς κάτω ζώνης ἔχουν ἔντονη κλίση δεξιά, ἐνῶ ὁ κεντρικὸς λοβὸς τους κινεῖται πρὸς τὴν ἀντίθετη κατεύθυνση. Τὰ φύλλα τῆς δεύτερης ζώνης ἔχουν τὴν ἴδια κλίση, λιγότερο ὅμως ἔντονη. Ἀπὸ τὰ μεσοδιαστήματα τῶν φύλλων αὐτῆς τῆς ζώνης ξεκινοῦν φυλλοφόροι κάλυκες. Ἀπὸ κάθε κάλυκα βλαστάνουν δύο βλαστοί, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους ὁ ἕνας ἐλίσσεται κάτω ἀπὸ τὴ γωνία τοῦ ἄβακα, ἐνῶ ὁ ἄλλος στρέφεται στὴ μέση κάθε πλευρᾶς καὶ ἀγγίζει τὸν ἀντίστοιχο βλαστὸ τοῦ γωνιακοῦ κάλυκα.

Τὸν καμπυλόπλευρο ἄβακα κοσμεῖ ταινία με κυματοειδὴ κλιματίδα.

Βιβλιογραφία: Σ τ. Π ε λ ε κ α ν ἰ δ η ς, Κιονόκρανα, σ. 167-178.

Χρονολόγηση: Ἀρχὲς 5ου αἰ.

25 (πίν. 10α)

Κιονόκρανο με ζῶα. Εἶναι σπασμένο σε πολλὰ σημεῖα, ἰδιαίτερα στὶς γωνίες.

Ἄριθ. εἰς. 960, ἀριθ. εὐρ. ΑΓ 9.

Ἐλικό: Λεπτόκοκκο γκριζωπὸ μάρμαρο.

Διαστάσεις: Ὑψος 0,35, διάμ. βάσης 0,25, ἄβακ. 0,42.

Ἡ σπείρα τῆς βάσης δὲν σώζεται. Τὸν κάλαθο πλαισιώνουν στὴν κάτω ζώνη ὀχτῶ ὄρθια φύλλα πριονωτῆς ἄκανθας, ἀνεξάρτητα μεταξύ τους, μὲ τοὺς μεσαίους λοβούς λυγισμένους μπροστά. Στὴν πάνω ζώνη καὶ σὲ κάθε γωνία ὑπάρχει ἓνα μεγάλο φύλλο ἄκανθας ποὺ στηρίζει τὸν ἄβακα. Στῆ μέση κάθε πλευρᾶς ὑπάρχει ἓνας ἀετός, ἀπὸ τὸν ὁποῖο λείπει τὸ κεφάλι καὶ ὁ λαιμός.

Ὁ καμπυλόπλευρος ἄβακας δὲν σώζεται καλὰ, φαίνεται ὅμως ὅτι ἔχει μιὰ γλυφή.

Βιβλιογραφία: F a r i o l i, Capitelli, σ. 146 καὶ Μ. Π α ν α γ ι ω τ ῖ δ η, Κιονόκρανα σ. 96 καὶ 115, πίν. 29.

Χρονολόγηση: Πρῶτο μισὸ 5ου αἰ.

26 (πίν. 10β)

Κιονόκρανο μὲ ζῶα. Εἶναι σπασμένο σὲ πολλὰ σημεῖα. Στῆ μέση τῆς βάσης ὑπάρχει τὸρμος, ὁ ὁποῖος διατηρεῖ ἀκόμη τὸ μολύβι καὶ τὸν σιδερένιο σύνδεσμο.

Ἄριθ. εἰς. 959, ἀριθ. εὐρ. ΑΓ 8.

Ἐλικό: Λεπτόκοκκο γκριζωπὸ μάρμαρο.

Διαστάσεις: Ὑψος 0,55, διάμ. βάσης 0,57, ἄβακ. 0,37.

Τῆ βάση τοῦ κιονοκράνου κοσμεῖ στὸ κάτω μέρος ἀστράγαλος καὶ πάνω μιὰ στεφάνη ἀπὸ ἀνάστροφα τοποθετημένα ἀνθέμια. Στὸν κάλαθο ὑπάρχει ζώνη ἀπὸ ὄρθια φύλλα πριονωτῆς ἄκανθας ποὺ ἔχουν τοὺς μεσαίους λοβούς τους λυγισμένους μπροστά. Οἱ γλωσσίδες τῶν πλαγίων λοβῶν τους ἐφάπτονται. Πάνω ἀπὸ τὴ ζώνη τῶν φύλλων αὐτῶν ὑπάρχει ἀκόσμητος χώρος καὶ ἀκολουθεῖ στεφάνη μὲ μικρὰ ὄρθια ἀνθέμια. Ἀκολουθεῖ μικρὴ ἀκόσμητη ταινία καὶ στεφάνη μὲ μικρὰ ὄρθια ἀκανθοειδῆ ἀνθέμια, τὰ ὁποῖα στῆ μέση τῆς κάθε πλευρᾶς εἶναι μεγαλύτερα καὶ ἐφάπτονται μὲ τὸ ἐξόγκωμα τοῦ ἄβακα. Τὸ ἐξόγκωμα εἶχε πιθανὸν τὴ μορφή μικρῶν περιστεριῶν.

Ὁ ἄβακας εἶναι καμπυλόπλευρος καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ τρεῖς ἐπάλληλες ταινίες.

Βιβλιογραφία: Π α ν α γ ι ω τ ῖ δ η, Κιονόκρανα, σ. 97 καὶ 115, πίν. 32γ.

Χρονολόγηση: Μέσα 5ου αἰ.

27 (πίν. 10γ)

Κιονόκρανο μὲ ζῶα. Εἶναι πολὺ κατεστραμμένο στὴν πάνω ζώνη.

Ἄριθ. εἰς. 993, ἀριθ. εὐρ. ΑΓ 42.

Ἵλικό: Λεπτόκοκκο λευκὸ μάρμαρο.

Διαστάσεις: Ὑψος 0,48, διάμ. βάσης 0,36, ἄβακ. 0,35.

Ἡ σπείρα τῆς βάσης τοῦ κιονοκράνου ἔχει καταστραφεῖ. Τὸν κάλαθο, στὴν πάνω ζώνη, πλαισιώνουν ὀχτῶ φύλλα πριονωτῆς ἄκανθας μὲ λυγισμένους μπροστὰ τοὺς μεσαίους λοβούς τους. Οἱ γλωσσίδες τῶν πλαγίων λοβῶν ἐφάπτονται. Πάνω ἀπὸ τὴ ζώνη αὐτῆ ὑπάρχει ἀστράγαλος καὶ ἀκολουθεῖ ζώνη ἀπὸ μικρὰ ἀκανθοειδῆ ἀνθέμια. Μεσολαβεῖ μικρὸς ἀκόσμητος χώρος καὶ ἀκολουθεῖ δεύτερη ζώνη μὲ ὅμοια ἀνθέμια. Ἡ ζώνη αὐτῆ διακόπτεται στὶς γωνίες ἀπὸ τὰ περιστέρια, τὰ ὁποῖα σώζονται δυστυχῶς ἐλάχιστα.

Ὁ καμπυλόπλευρος ἄβακας ἔχει δύο γλυφές καὶ ἐξογκώματα στὴ θέση τοῦ ἄνθους, στὴ μέση κάθε πλευρᾶς. Τὸ κιονόκρανο σώζει χρώματα (πράσινο καὶ γαλάζιο), ἐναλλάξ τοποθετημένα ἀνάμεσα στοὺς κεντρικούς λοβούς τῶν φύλλων τῆς κάτω ζώνης. Σὲ μερικὰ σημεῖα διατηρεῖται ἐπίσης κεραμιδι χρῶμα.

Βιβλιογραφία: Π α ν α γ ι ω τ ῖ δ η, Κιονόκρανα, σ. 97 καὶ 115, πίν. 31γ, Χρονολόγηση: Μέσα 5ου αἰ.

28 (πίν. 11α, β)

Κιονόκρανο μὲ ζῶα. Τὸ κιονόκρανο εἶναι σπασμένο σὲ πολλὰ σημεῖα, κυρίως στὴν πάνω ζώνη. Τὰ κεφάλια καὶ τὰ πόδια ἀπὸ τὰ κριάρια εἶναι καταστραμμένα.

Ἄριθ. εἰς. 971, ἀριθ. εὐρ. ΑΓ 20.

Ἵλικό: Λεπτόκοκκο ρόδινο μάρμαρο.

Διαστάσεις: Ὑψος 0,42, διάμ. βάσης 0,27, ἄβακ. 0,52.

Ἡ κάτω ζώνη διακοσμεῖται μὲ ὀχτῶ ὄρθια φύλλα πριονωτῆς ἄκανθας, ἀνεξάρτητα μεταξύ τους. Στὴν πάνω ζώνη φαίνεται πὼς ὑπῆρχαν στὶς γωνίες προτομῆς ἀπὸ κριάρια καὶ στὴ μέση κάθε πλευρᾶς ἕνας ἀετός.

Τὸν καμπυλόπλευρο ἄβακα διακοσμοῦν ἐπίσης τρεῖς ἐπάλληλες ἰσοπλατεῖς ταινίες.

Βιβλιογραφία: Π α ν α γ ι ω τ ῖ δ η, Κιονόκρανα, σ. 96 καὶ 116, πίν. 29γ, Χρονολόγηση: Δεύτερο μισὸ 5ου αἰ.

29 (πίν. 11γ, δ)

Κιονόκρανο μὲ ζῶα. Εἶναι σπασμένο σὲ πολλὰ σημεῖα στὴν πάνω ζώνη καὶ στὸν ἄβακα.

Ἄριθ. εἰς. 972, ἀριθ. εὐρ. ΑΓ 21.

Ύλικό: Λεπτόκοκκο γκριζωπό μάρμαρο.

Διαστάσεις: Ύψος 0,44, διάμ. βάσης 0,30, ἄβακ. 0,41.

Στή βάση τοῦ κιονοκράνου ὑπάρχει σπείρα διακοσμημένη με λοξά τοποθετημένα μικρά ἀνθεωτά φύλλα ἄκανθας. Τὸν κάλαθο παισιώνουν στὴν κάτω ζώνη ὀχτῶ ὄρθια φύλλα πριονωτῆς ἄκανθας, ποὺ ἔχουν τοὺς μεσαίους λοβούς τους λυγισμένους μπροστά.

Ἐκτὸς τὰ ἴχνη ποὺ σώζονται στὴν πάνω ζώνη φαίνεται ὅτι στίς γωνίες ὑπῆρχαν προτομές ἀπὸ κριάρια καὶ στὴ μέση κάθε πλευρῆς παγώνια ποὺ ἐναλλάσσονται με περιστέρια.

Ὁ ἄβακας εἶναι ἀπλός, καμπυλόπλευρος, με τρεῖς ἐπάλληλες ταινίες.

Βιβλιογραφία: Π α ν α γ ι ω τ ῖ δ η, Κιονόκρανα, σ. 97 καὶ 116, πίν. 32δ.
Χρονολόγηση: Δεύτερο μισὸ 5ου αἰ.

30 (πίν. 12α)

Κιονόκρανο με ζῶα. Τὸ κιονόκρανο ἦταν σπασμένο σὲ τέσσερα κομμάτια ποὺ συγκολλήθηκαν τὸ 1975. Ἡ κάτω ζώνη τοῦ κιονοκράνου εἶναι πολὺ κατεστραμμένη. Σὲ δευτέρη χρῆση τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ καλάθου ἔχει ἀφαιρεθεῖ.

Ἄριθ. εἰς. 1049, ἀριθ. εὐρ. ΑΓ 99.

Ύλικό: Λεπτόκοκκο λευκὸ μάρμαρο.

Διαστάσεις: Ύψος 0,62, διάμ. βάσης 0,47, ἄβακ. 0,89.

Τὴ βάση τοῦ κιονοκράνου περιτρέχει πολὺ καταστραμμένος ἀστράγαλος, ὁ ὁποῖος ἀποτελοῦνταν ἐναλλάξ ἀπὸ τετράφυλλο καὶ «ὠό». Ἐκτὸς τὰ φύλλα τῆς κάτω ζώνης σώζονται μόνο ἐλάχιστα ἴχνη. Στίς γωνίες τοῦ κιονοκράνου ὑπάρχουν ἀετοὶ με τὰ φτερά ἀνοιχτά πρὸς τὰ πλάγια, τὸ στήθος προτεταμένο καὶ τὸ κεφάλι ψηλά.

Ὁ καμπυλόπλευρος ἄβακας ἔχει δύο ταινίες καὶ στὴ μέση κάθε πλευρῆς του ὑπάρχει ἓνα ἐξόγκωμα. Τὸ ἐξόγκωμα αὐτὸ προχωρεῖ ὡς τὴν κάτω ζώνη καὶ παίρνει τὴ μορφή κέρατος.

Βιβλιογραφία: Π α ν α γ ι ω τ ῖ δ η, Κιονόκρανα, σ. 116, σημ. 3, ὅπου καὶ ἡ παλιότερη βιβλιογραφία.

Χρονολόγηση: Μέσα 6ου αἰ.

31 (πίν. 12β, γ)

Κιονόκρανο με ζῶα. Εἶναι σπασμένο στὴ βάση καὶ στὸν ἄβακα.

Ἄριθ. εἰς. 996, ἀριθ. εὐρ. ΑΓ 45.

Ύλικό: Λεπτόκοκκο λευκὸ μάρμαρο.

Διαστάσεις: Ύψος 0,47, διάμ. βάσ. 0,40, ἄβακ. 0,73.

Τὸ τμήμα τοῦ καλάθου ποὺ σώζεται καλύπτουν δύο ζώνες ἀπὸ φύλλα πριονωτῆς ἄκανθας. Ἡ κάτω ζώνη ἀποτελεῖται ἀπὸ ὄχτῶ φύλλα, ἀνεξάρτητα μεταξύ τους, τὰ ὁποῖα λυγίζουν τοὺς μεσαίους λοβούς τους μπροστά. Τὸν κάμπο ἀνάμεσα στὰ φύλλα γεμίζουν μικρὰ φύλλα πριονωτῆς ἄκανθας. Ἡ πάνω ζώνη δὲν διατηρεῖται καλά, φαίνεται ὅμως ὅτι τῆ ζώνη τῶν πριονωτῶν φύλλων πλουτίζουν καὶ ἄλλα θέματα. Διακρίνονται τσαμπιὰ σταφυλιῶν, ἀετοὶ μὲ ἀνοιχτὰ τὰ φτερά τους καὶ πλαισιωμένοι μὲ ἀμπελόφυλλα, καὶ δύο μικρὰ ἀνωπὰ ζαρκάδια.

Βιβλιογραφία: Μ. Παναγιωτίδης, Κιονόκρανα, σ. 96 καὶ 115, πίν. 29β.

Χρονολόγηση: Τέλος 5ου αἰ.

32 (πίν. 9δ)

Κορινθιακὸ κιονόκρανο. Σώζεται σὲ καλὴ κατάσταση.

Ἄριθ. εἰς. 990, ἀριθ. εὐρ. ΑΓ 39.

Ὑλικό: Λεπτόκοκκο γκριζωπὸ μάρμαρο.

Διαστάσεις: Ὑψος 0,38, διάμ. βάσης 0,26, ἄβακ. 0,43.

Τὸ κιονόκρανο εἶναι πλούσια διακοσμημένο. Τῆ βάση του περιτρέχει ἀστράγαλος καὶ πάνω ἀπ' αὐτὸν ὑπάρχει μία ζώνη μὲ ὄχτῶ ὄρθια πολύλοβα φύλλα ἄκανθας. Οἱ γλωσσίδες τῶν πλαγίων λοβῶν τῶν φύλλων ἐφάπτονται, ἐνῶ οἱ κεντρικοὶ λοβοὶ τους λυγίζουν μπροστὰ καὶ συγκρατοῦν μιὰ πλατιὰ ταινία ἀπὸ ὄρθια τρίλοβα ἀνθέμια σὲ δύο μεγέθη, τοποθετημένα ἐναλλάξ. Πάνω ἀπὸ τὴν ταινία αὐτὴ τὸ κιονόκρανο ἔχει στὴ μέση κάθε πλευρᾶς κυλινδρικό ἐξόγκωμα διακοσμημένο μὲ ἓνα κεντρικὸ ἀνθέμιο ποὺ πλαισιώνεται ἀπὸ δύο ἡμιανθέμια. Ἀπὸ τὴν βάση τοῦ ἐξογκώματος αὐτοῦ καὶ βαθύτερα σὲ σχέση μὲ τὴν κάτω ζώνη ξεκινοῦν δύο βλαστοὶ ποὺ ἐλίσσονται κάτω ἀπὸ τὶς γωνίες τοῦ ἀπλοῦ καμπυλόπλευρου ἄβακα.

Βιβλιογραφία: K a u t z s c h, ὅ.π., σ. 90, πίν. 18, 266α.

Χρονολόγηση: 7ος αἰ.

Ἐφορεία Βυζαντινῶν Ἀρχαιοτήτων
Θεσσαλονίκης

X. ΜΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ - ΤΣΙΟΥΜΗ
Δ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑ - ΜΠΑΚΙΡΤΖΗ

ZUSAMMENFASSUNG

Chr. Mavropulu-Tsiumis, D. Papanikola-Bakirtzis, Kapitelle der Sammlung von Rotonda (Thessaloniki). I. Teil. Korinthische Kapitelle und ihre Gattungen.

In dem Garten von Rotonda (Thessaloniki) sind verschiedene, sehr interessante Skulpturen gesammelt. Die Sammlung der Kapitelle ist von den interessantesten. Die Kapitelle sind von verschiedenen Ausgrabungen und Denkmäler transportiert worden. Nur wenige von den erhaltenen Kapitelle sind veröffentlicht.

Das Material ist umfangreich, deshalb haben wir es in drei großen Gruppen verteilt. Als erste Gruppe veröffentlichen wir die korinthische Kapitelle und ihre Gattungen.

In der Einleitung versuchen wir die Kapitelle auf Grund der Struktur und der Technik zu datieren. Es folgt der Katalog wo die Beschreibung, die Datierung und die Bibliographie der Kapitelle gegeben wird.